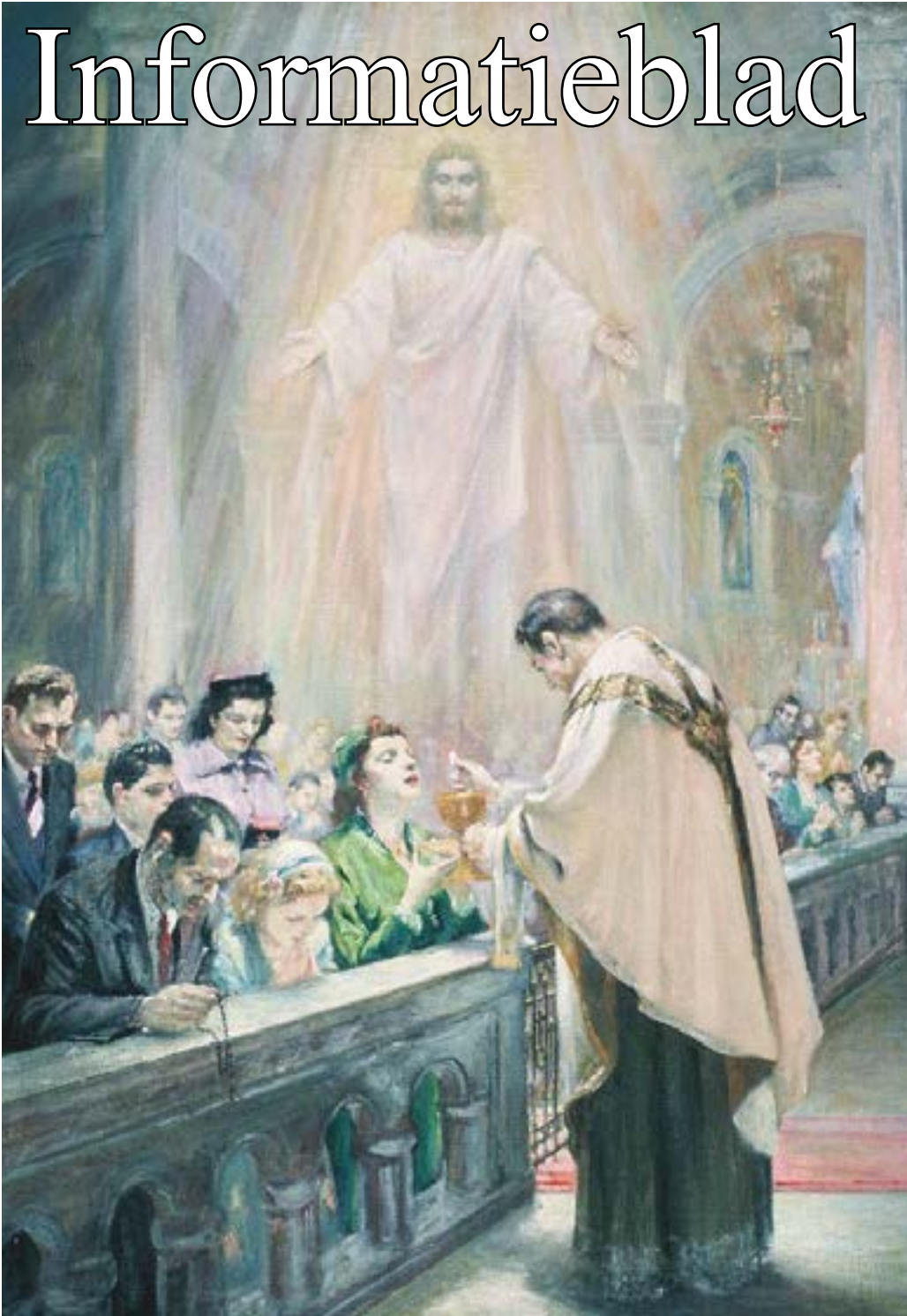

MAART - APRIL 2022

Informatieblad

In de wereld- en kerkomstandigheden waarin we nu zijn, is onze eenheid van groot belang! Tijdens het H. Triduum laat de Kerk ons bidden: “respice, quaesumus, Domine, super hanc familiam tuam”, “zie neder, vragen wij, Heer, op dit Uw volk”, oftewel Uw Godsfamilie. We maken deel uit van het Mystiek Lichaam, de Kerk. De nieuwe Adam, Jezus, en de nieuwe Eva, Maria, hebben dit nieuwe Godsvolk voortgebracht. En welk een voorrecht, hoe vertrouwelijk mogen we nu weer met God omgaan, we bidden: Onze Vader!

Gods Voorzienigheid heeft er voor gezorgd dat wij mensen om ons heen hebben, dat we deel uitmaken van een samenleving. Als sociale wezens geschapen, hebben we elkaar nodig, zowel in de bovennatuur als in de natuur. We maken deel uit van het geheel, waaraan we moeten bijdragen, en waardoor we ons ook juist kunnen ontplooiën.

Pater B. Naaijkens benadrukt het sociale aspect van de sacramenten. “De H. Communie bijvoorbeeld, maakt ons één met Christus, maar ook één met elkander, of nog meer één met elkander. Wij knielen aan één heilige tafel: wij vieren gezamenlijk één heilig eucharistisch Offer. Het brood zelf verzinnebeeldt onze eenheid: het is samengesteld uit vele tarwekorrels, en uit vele druiven wordt de wijn geperst”. (*Leven met God, woe. na de 5e zo. na Driek.*)

Christus bad: “ut unum sint”, “mogen ze allen één zijn”. (*Jh. 17, 21*) De vroegste geschiedenis van de Kerk laat die eenheid ook zien: “De menigte van gelovigen was één van hart en ziel”. (*Hand. 4, 32*) De H. Apostel Paulus schreef aan de Efeziërs: “Gedraag u overeenkomstig uw roeping; verdraag elkander in liefde met alle ootmoedigheid, zachtheid en geduld; doe uw best de eenheid van de geest te bewaren door de band van de vrede”. (*4,2 v.*) De bij de Godsfamilie passende familiegeest was bestendig, doordat de gelovigen “bleven volharden in de leer van de apostelen en de onderlinge gemeenschap van het breken van het Brood”. (*Hand. 2, 42*) Ten tijde van Paulus werd Filemon vervuld met eerbied voor zijn slaaf Onésimus, omdat deze tegelijk met hem mocht aanzitten aan dezelfde Tafel, en eten van hetzelfde gemeenschappelijk Brood. Tweedracht is een zonde tegen de familiegeest. Waar nu de H. Eucharistie ontsteld wordt, maakt men het middel tot eenheid kapot!

De oprechte liefde, die gewoon is tot zaligheid en welzijn van allen alles te doen en te lijden, komt voort uit de H. Communie! Kortom, met haar komen alle christelijke deugden die het familieleven in de Kerk zo goed en lieflijk maken: hulpvaardigheid, vrijgevigheid, onbaatzuchtigheid, oprechtheid en vergevingsgezindheid. Want “ledematen zijn we van elkander.” (*Ef. 4, 25*) “Het oog kan niet tot de hand zeggen: ik heb u niet nodig; het hoofd niet tot de voeten: ik heb u niet nodig. ... Wanneer één lid lijdt, lijden alle leden mee; komt één lid in aanzien, alle leden delen in zijn vreugde. Welnu gij zijt het lichaam van Christus, en ieder in het bijzonder Zijn leden.” (*1 Kor. 12, 21-27*) “Zie, hoe goed en lieflijk het is, als broeders eendrachtig samen te zijn!” (*Ps. 133, 1*) Gaan we voor de eensgezindheid, aangespoord, en onze ziel voedend door de H. Communie! Genadevolle Vasten!

Pater Carlo de Beer

De Traditie bewaren en doorgeven

Integrale transcriptie van de lezing gegeven door Don Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, aan het einde van het XVIe theologiecongres van de Courrier de Rome, in samenwerking met DICI, op 15 januari 2022 in Parijs.

Men kan niet tegelijk het zielenheil door de Traditie en een nieuwe Kerk zonder Traditie willen.

Het is zeker dat we ons op een scharniermoment bevinden, een moment dat zowel triest als logisch is. We zijn op een punt aanbeland dat te voorzien was. Het is waar dat de Priesterbroederschap St. Pius X niet rechtstreeks wordt geraakt door het motu proprio *Traditionis Custodes* om de redenen die u wel bekend zijn. Maar het is een feit dat, wegens de nieuwe situatie

die is ontstaan, het standpunt van de Priesterbroederschap St. Pius X zich vandaag méér dan ooit als het enige levensvatbare, het enige houdbare aandient.

Ik ben niet de meest aangewezen persoon om dat te beweren, maar er zijn objectieve feiten die op dat vlak voor zich spreken.

Waarom? Omdat de instituten van *Ecclesia Dei*, die rechtstreeks door dit motu proprio worden geraakt, niet de Priesterbroederschap St. Pius X zijn, dat is waar; maar zij bestaan wel, omdat de Priesterbroederschap St. Pius X bestaat. Hun oorsprong is, algemeen beschouwd, op een of andere manier verbonden met de geschiedenis van de Priesterbroederschap; zij hangen er op zijn minst onrechtstreeks van af. En vandaag onderstreept die nieuwe situatie des te meer dat de Priesterbroederschap en haar missie een belangrijke rol vervullen. En ook, onvermijdelijk, dat de integrale traditie noodzakelijk is.

De traditie vormt een geheel, omdat het geloof een geheel is. Men is nu meer dan ooit van oordeel dat het noodzakelijk is om dit geloof vrijelijk te belijden. De ware vrijheid van de kinderen Gods is in de eerste plaats de vrijheid om het geloof te (kunnen) belijden.

De tegenkanting van Paus Franciscus

Ik weid hier even uit. We gaan onvermijdelijk spreken over de instituten van *Ecclesia Dei*, en ik houd eraan te verduidelijken dat ik op persoonlijk vlak niets heb tegen hen die tot die instituten behoren: noch de gelovigen, noch de leden. We staan volledig buiten het perspectief van de persoonlijke tegenkanting. Op menselijk vlak zijn er overal sympathieke en onuitstaanbare lieden. Dat geldt voor de mensheid als geheel en dat geldt ook voor ons op een of andere manier. Ik houd eraan die voorwaarde te stellen, omdat ze mij toelaat iets vrijer in mijn uiteenzetting te zijn.

Het probleem is niet dat Priesterbroederschap St. Pius X “de instituten van *Ecclesia Dei* zou kunnen aanvallen”. Op dit ogenblik is het Paus Franciscus zelf die de *Ecclesia Dei*-instituten moe lijkt te zijn, en meer in het algemeen alle priesters die aan de Tridentijnse ritus gehecht zijn. En juist dat biedt ons de gelegenheid om even terug te gaan in de tijd en om terug te komen op het begin van *Ecclesia Dei*. Deze tekst van 2 juli 1988¹ bevat de veroordeling van de Priesterbroederschap St. Pius X, de veroordeling van Mgr. Lefebvre, en hij reikt de hand aan de instituten van *Ecclesia Dei*.

Zelfs al is hij welbekend, het is toch de moeite waard er enkele passages uit voor te lezen om hem in het licht van de recente gebeurtenissen te becommentariëren.

Het motu proprio *Ecclesia Dei adflicta*

Eerst en vooral de theologische redenen waarom Mgr. Lefebvre en de Priesterbroederschap werden veroordeeld:

“De wortel van deze schismatieke daad is een onvolledige en tegenstrijdige kennis van de traditie. Onvolledig omdat zij onvoldoende rekening houdt met het *levende* karakter van de traditie, ‘die – zoals het Tweede Vaticaans Concilie duidelijk heeft onderwezen – zijn oorsprong heeft bij de apostelen, voort gaat in de Kerk onder bijstand van de H. Geest: want het inzicht zowel in de overgeleverde werkelijkheden als in de overgeleverde woorden groeit, door de beschouwing en de studie van

de gelovigen die alles in hun hart bewaren, door het innerlijk begrip van de geestelijke dingen die zij ervaren, door de verkondiging van hen die met de opvolging van het bisschopsambt de betrouwbare geestesgave van de waarheid hebben ontvangen’.

Bovendien heeft het contradictievolle begrip van de traditie in zich, dat het zich verzet tegen het universele Magisterium (Leergezag) van de Kerk, waarvan de bisschop van Rome de houder is en het corpus (lichaam) van de bisschoppen. Men kan niet trouw blijven aan de traditie en tegelijk de kerkelijke band breken met diegene, waaraan Christus zelf in de persoon van de Apostel Petrus het ministerie van de eenheid in Zijn Kerk heeft toevertrouwd”.²

Dát is heel het probleem.

Die daad van Mgr. Lefebvre in 1988 – zoals heel de geschiedenis van de Priesterbroederschap St. Pius X – is een daad van trouw aan de Kerk; het is een daad van trouw aan de paus, aan de hiërarchie, aan de zielen. Los van wat de Romeinse overheid al dan niet mag zeggen en al dan niet mag denken.

Welnu, waar brengt het begrip *levende* Traditie ons? Men kon het moeilijk voorzien in 1988. Maar het brengt ons bij *Amoris Lætitia*, de cultus van de Aarde en de Pachamama. En er zijn andere gevolgen die we nog niet kennen, omdat u met dat evoluerende traditiebegrip, die dynamische opvatting ervan, om het even welke uitkomst kunt

krijgen. We zijn in een andere dimensie; we zijn afgesneden van die Traditie die geworteld is in de apostelen en in de Openbaring, en die zelf een bron van Openbaring is.

Een beetje verder in dezelfde tekst reikt Paus Johannes Paulus II de hand aan hen die de “Ecclesia Dei” zouden worden:

“In de tegenwoordige omstandigheden wens ik bovendien een dringend appel te doen, dat tegelijkertijd plechtig en bewogen is en vaderlijk en broederlijk, aan allen die tot nu op verschillende manieren verbonden zijn geweest met de beweging van Aartsbisschop Lefebvre, opdat zij het als een zware plicht rekenen, om verenigd te blijven met de Vicarius Christi in de eenheid van (de) Katholieke Kerk en opdat zij niet verder gaan om deze beweging te steunen op welke manier dan ook. Niemand mag ontkennen dat het formeel aanhangen van het schisma een zware belediging voor God vormt en een excommunicatie meebrengt zoals vastgesteld is door het recht van de Kerk.

Aan al deze katholieke gelovigen die zich verbonden voelen met bepaalde eerdere liturgische en disciplinaire vormen van de Latijnse traditie, wil ik ook mijn wil tonen – en ik vraag ook dat de bisschoppen zich associëren met deze wil en alle anderen die in de Kerk het pastoraal ministerie uitoefenen – om de kerkelijke *communio* (gemeenschap) te vergemakkelijken door de noodzakelijke middelen beschikbaar te stellen om zo hun rechtvaardige aspiraties te respecteren en te garanderen”.³

U ziet hier het probleem: de eenheid komt tot stand in het geloof. En de eenheid kan niet tot stand komen in een indult: een privilege dat voor de enen één ding beoogt, en voor de anderen het tegendeel. Voor de enen, de priesters en de gelovigen die de Tridentijnse Mis willen behouden, is het een middel om de Traditie te bewaren, maar voor de Romeinse overheid – die het nu openlijk toegeeft – is het een middel om hen geleidelijk aan en helemaal in de “conciliaire Kerk” te krijgen, in die gedachtegang die de Kerk van vandaag eigen is. Dat alles werd vastgesteld, beloofd in het licht van het protocol getekend op 5 mei 1988⁴ door Kardinaal Ratzinger en Mgr. Lefebvre. Laten we terugkomen op de wijsheid van Mgr. Lefebvre.

Dat protocol dat Mgr. Lefebvre heeft getekend, en dat hij enkele uren heeft bewaard, laten we zeggen. Na de nacht in gebed te hebben doorgebracht heeft hij door het gebed en de eenzaamheid begrepen wat God van hem verwachtte. Degene die zo een belangrijke beslissing moest nemen ten aanzien van de geschiedenis, de Kerk en de zielen, heeft in eenzaamheid, na enkele uren tijd, begrepen wat zelfs de “Ecclesia Dei” nu, na dertig jaar, nog altijd niet begrijpen.

“Het experiment Benedictus XVI”

Eén woord is belangrijk, en zelfs al is dat deze ochtend reeds ter sprake gekomen, het is belangrijk terug te komen op wat ik – vereenvoudigend – “het experiment Benedictus XVI” noem: *Summorum Pontificum*⁵, dat in het licht van de “hermeneutiek van de continuïteit”

moet worden begrepen, die hoofdspil van Benedictus’ pontificaat.

Er werd toen een veel ruimer recht aan de Tridentijnse Mis toegekend. Dat heeft het een zeker aantal priesters mogelijk gemaakt om ze te ontdekken, en door ze te celebreren – men moet het toegeven – zijn veel priesters hun priesterschap beginnen te bevragen en het Concilie te bevragen, de nieuwe Mis. Het is juist dat proces dat het Vaticaan bang heeft gemaakt. Maar het perspectief van dit motu proprio, dat altijd wankel is gebleven, beruiste op een dwaling: twee vormen van dezelfde ritus en vooral, zou ik willen toevoegen, de illusie om iets in de huidige crisis te verbeteren zonder de oorzaken van de crisis in vraag te stellen. Dat was de dwaling van Benedictus XVI, de limiet van diens motu proprio: het kon niet werken. Het kon een tijdje werken, maar vroeg of laat moest het uitlopen op hetgeen waarop het is uitgelopen.

Men kan geen fouten rechtzetten zonder ze als zodanig te erkennen, en ze te verwerpen. Dat is van kapitaal belang. De hermeneutiek van de continuïteit heeft geprobeerd die vraagstukken te “overstijgen”, te omzeilen. De Kerk dient hier een les voor de toekomst uit te trekken.

Hoeveel keren stellen ook wij ons de vraag: wanneer zal het concilie worden gecorrigeerd? Moet het concilie worden verworpen? Kunnen we het vergeten? Kan al het goede van het concilie worden gered? Omdat het concilie niet alleen fouten bevat ... Daar moet men realistisch in zijn. Het is waar dat het concilie niet alleen fouten bevat, dat is

metafysisch onmogelijk. De dwaling is altijd vermengd met de waarheid. Maar laten we eerlijk én realistisch wezen. Wat het concilie heeft gemaakt tot wat het is, de ruggengraat van het concilie, het werkelijke concilie, dat is het concilie van de nieuwe Mis, het concilie van het oecumenisme, het concilie van de menselijke waardigheid, het concilie van de godsdienstvrijheid. Het zijn die bestanddelen, die dwalingen die de Kerk hebben veranderd. Het ware concilie dat de Kerk in beroering heeft gebracht, is dat daar!

Al de rest in de conciliaire documenten – ik vereenvoudig een beetje –, alle citaten van de Kerkvaders, de citaten van vorige concilies zijn veeleer een omlijsting van – en naast – al die bestanddelen die de kernbestanddelen zijn. Men moet eerlijk zijn, dat werkelijke concilie, dat moet worden verworpen. De Kerk kan niet heropleven, als dat niet wordt verworpen. We kennen het experiment van Benedictus XVI, dat kan niet slagen: de waarheid naast de dwaling zetten, de twee Missen naast elkaar zetten, opdat de ene de andere zou kunnen “bevruchten”, de “hervorming van de hervorming in continuïteit” ... Dat is een illusie.

Men weet het. Men kent die principes in theorie, als speculatie, maar men heeft daarmee nu ook een concreet en uiterst nuttig bewijs voor de toekomst.

De dwaling en de waarheid kunnen niet samen optrekken

De pauselijke Commissie *Ecclesia Dei*, belast met het toezicht op en de leiding

over de *Ecclesia Dei*-instituten, werd exact drie jaar geleden, in januari 2019, opgeheven. Ik citeer u een stuk uit de brief van de paus waarin die beslissing werd meegedeeld:

“Gezien dat heden de omstandigheden zijn veranderd die de heilige Paus Johannes Paulus II aanleiding gaven tot de oprichting van de Pauselijke Commissie ‘*Ecclesia Dei*’; erop wijzend dat de instituten en de religieuze gemeenschappen die gewoonlijk in buitengewone vorm vieren, vandaag hun eigen stabiliteit van aantallen en leven hebben gevonden”.⁶

Met andere woorden, de *Ecclesia Dei*-instituten zijn voldoende gere-integreerd en het is daarom dat de commissie die werd geacht ze te beschermen, wordt opgeheven.

Mgr. Arthur Roche⁷, de prefect van de Congregatie voor de Goddelijke Eredienst, wordt dikwijls geciteerd, want nooit eerder heeft een officiële gezagsdrager zich zo helder en zo duidelijk uitgedrukt. In zijn antwoord aan Kardinaal Vincent Nichols⁸, de aartsbisschop van Westminster (Engeland), schreef Mgr. Roche:

“De verkeerde interpretatie en de promotie van het gebruik van deze (traditionele liturgische) teksten, na in wezen beperkte toegevingen door vorige pausen, werd gebruikt ter aanmoediging van een liturgie die van de conciliehervorming afwijkt (en eigenlijk werd afgeschaft door Paus Paulus VI) en van een kerkleer die geen deel uitmaakt van het Magisterium van

de Kerk. (...) Het is duidelijk dat het hoofdcommentaar van de nieuwe wet, betreffende de mogelijkheid om – bij wijze van uitzonderlijke toegeving, en niet bij wijze van bevordering – het gebruik van de vroegere liturgische teksten toe te staan, bestaat uit de brief van Paus Franciscus aan de bisschoppen. Het spreekt eveneens voor zich dat die uitzonderlijke toegevingen slechts moeten worden gedaan aan hen die de geldigheid en de rechtmatigheid van de liturgische hervorming van het Tweede Vaticaans Concilie en het Magisterium van de pausen aanvaarden. Heel de inhoud van de nieuwe wet is gericht op de terugkeer naar en de stabilisering van de liturgie zoals deze door het Tweede Vaticaans Concilie is gedecreteerd”. – Dat is voldoende duidelijk.

Laten we even teruggaan in de tijd. Ik herinner mij dat in 2016 de bisschop die door Rome ermee was belast om de onderhandelingen met de Priesterbroederschap St. Pius X te voeren, had gezegd: “Ik zie niet in waarom jullie het concilie zou moeten worden opgelegd. Uiteindelijk vraagt men de gelovigen die naar de Mis in de parochie gaan ook niet of ze het concilie aanvaarden. Waarom zou het jullie dan wel moeten worden opgelegd?” Dat is helemaal het omgekeerde van wat Mgr. Roche nu beweert. En inderdaad, tijdens een onderhandeling gebeurt het dat men dingen kan horen die niet volledig overeenkomen met de werkelijkheid, of in elk geval beloften die niet kunnen worden nagekomen.

Wat is de kern van alles wat vandaag is gezegd, alles wat vandaag is onder-

streept? Wat is het hoofdzicht van *Traditionis Custodes*? Alles kan in één beginsel worden samengevat: de Tridentijnse Mis mag niet meer worden gecelebreerd als uitdrukking van de ware Kerk, het ware geloof. En wij kunnen eraan toevoegen: de celebratie ervan mag worden toegestaan op voorwaarde dat ze niet wordt gecelebreerd als wat ze in werkelijkheid is. Zie de paradox, dat is heel het probleem.

Men keert terug naar de toestand van in 1988 voor de *Ecclesia Dei*-instituten, men kan zeggen dat ze vandaag voor deze keuze staan; nog meer dan vroeger is het een dwingende keuze tussen twee opties:

- of men behoudt de onvoorwaardelijke vrijheid om het geloof integraal te belijden en neemt de gepaste middelen ter hand, terwijl het beheer van de gevolgen aan de Voorzienigheid wordt overgelaten; dat is de keuze die door Priesterbroederschap St. Pius X met Mgr. Lefebvre is gemaakt;
- of men onderwerpt die mogelijkheid (om de Tridentijnse Mis te celebreren) aan de wil van een gezag dat in de andere richting gaat. En dat het ook zegt en beaamt.

Die laatste keuze leidt nergens naar. Het is onmogelijk om voorop te gaan zonder de eenheid van wil. U kunt niet twee entiteiten samenvoegen als ze twee tegenovergestelde richtingen willen uitgaan. Vroeg of laat belandt u in de huidige crisistoestand. Men verleent een privilege, men verleent een indult,

en schept zo een bijzondere, wankelende toestand; en men verwacht dat die een generatie zal duren bijvoorbeeld – deze afgelopen 30 jaar. Maar wat is toegekend, heeft voor de enen een betekenis en beoogt een bijzonder doel, terwijl het voor de anderen het tegenovergestelde doel beoogt. Men kan niet tegelijk het zielenheil door de Traditie en een nieuwe Kerk zonder Traditie willen.

De geschiedenis is leermeesters van het leven

De geschiedenis is de leermeesters van het leven, van de praktische wijsheid, en de *Ecclesia Dei*-instituten staan vandaag voor die keuze. Ze hebben evenwel een voordeel, namelijk de terugblik die Mgr. Lefebvre destijds niet had. Vijftig jaar later hebben de mensen van goede wil bijkomende elementen om te oordelen over wat in de Kerk gebeurt, om zelfs op lange termijn te oordelen over wat de gevolgen van de gekozen uitgangspunten zijn.

Hier moeten we dus wel een woord wijden aan die keuze, aan die beslissing die Mgr. Lefebvre meer dan dertig geleden, in 1988, heeft genomen op het meest cruciale ogenblik in de geschiedenis van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Het lukt menselijk gesproken – met de ervaring, de levenswijsheid, de cultuur, de mensenkennis – niet, het is onmogelijk om de wijsheid te verklaren van de beslissing die hij in 1988 heeft genomen. Dat volstaat niet. Het is een onmiskenbaar teken van heiligheid, dat vermogen om door de H. Geest te worden bewogen, om de zaken helder

te zien, terwijl veel andere interpretaties nog denkbaar waren geweest, in overweging hadden kunnen worden genomen.

De moed te hebben om een dergelijke beslissing te nemen, een beslissing die de Priesterbroederschap, zijn persoon en in zekere zin de Kerk – de Traditie in de Kerk – voor altijd zou bepalen; die beslissing te hebben genomen, alleen voor God in gebed, een beslissing waarvan men dertig jaar later de toepasselijkheid, de juistheid en de diepzinnigheid kan vaststellen! Dat alles kan niet worden verklaard, als men geen toevlucht neemt tot die gave van de H. Geest, die de Gave van Raad is, waardoor een ziel gehoorzaam is in de mate dat ze heilig is, in de mate dat ze zuiver is. Daarom geeft de geschiedenis, meesters van het leven, ons het antwoord.

Steunen op wat het geloof vereist

Keren we terug naar de *Ecclesia Dei*-instituten. Na het verstrijken van één generatie hebben ze, zoals we hebben gezegd, meer dan voldoende bedenktijd (gehad), en staan ze vandaag voor die keuze, die niet die is tussen *Summorum Pontificum* en *Traditionis Custodes*. Men moet uit die bedrieglijke logica stappen. Voortaan is duidelijk geworden dat er een onderliggende continuïteit is tussen die verschillende maatregelen; zelfs al zijn ze materieel gezien heel verschillend, ze hebben een gemeenschappelijke grond. De keuze is niet tussen *Summorum Pontificum* en *Traditionis Custodes*, tussen een indult A en indult B of een privilege C. Men moet uit dat perspectief stappen.

De keuze is tussen de verklaring van 1974⁹ – verklaring van gehechtheid en van onvoorwaardelijke en vrije trouw aan het eeuwige Rome – en die concessie van een bijzonder indult die we reeds kennen, en waarvan we alle gevolgen kennen. Hier lopen de *Ecclesia Dei*-instituten het risico om voorgoed vast te lopen. Men moet niet steunen op verworven rechten, men moet steunen op wat het geloof vereist.

Waarom? U kunt een bijzonder recht, een privilege¹⁰ hebben, u kunt een “charisma” in uw congregatie hebben; maar Rome kan de bepalingen veranderen en, meer nog, Rome kan congregaties opheffen: het heeft de Jezuïeten opgeheven, het heeft de Priesterbroederschap St. Pius X opgeheven, het kan probleemloos – ik noem ze niet uit respect – andere congregaties en instituten opheffen. Rome kan het doen. En als men decennialang alleen maar heeft gestreden op grond van bijzondere privileges verbonden met bijzondere congregaties, dan kan dat alles worden opgeheven.

Wat is eeuwig en maakt onze strijd onoverwinnelijk? Dat is het geloof. *Verbum Domini manet in æternum.* (1 Petr. 1, 25)

Het is het geloof dat het noodzakelijke fundament is in de huidige strijd, in de strijd voor de Traditie; en niet een privilege.

Het instrumentele gebruik van de Mis van de H. Paus Pius V

Er is een ander aspect in *Traditionis Custodes* dat aandacht verdient. Het

gaat om de beschuldiging dat het traditionele missaal op instrumentele wijze zou worden gebruikt: “Jullie gebruiken dat missaal als de vlag van een andere Kerk, een ander geloof dat jullie het ware geloof noemen”. Dat is de beschuldiging die door Paus Franciscus is geuit. Maar wie maakt van dat missaal een instrumenteel gebruik?

Zoals we deze ochtend hebben gezien, drukt de Tridentijnse Mis in zichzelf – intrinsiek – een andere opvatting van de Kerk uit, een andere opvatting van het geestelijke leven, een andere opvatting van het priesterschap. Dat is onvermijdelijk. En het is trouwens daarom dat ze diende te worden vervangen door een andere Mis, die kon overeenstemmen met een nieuwe opvatting van de Kerk, het geestelijke leven en het priesterschap. Het gebruik van dat traditionele missaal in de Kerk is dus niet instrumenteel geweest: het was het normale gebruik van de Mis en wekte de katholieke opvatting van het christelijke leven op.

Omgekeerd is het missaal van de H. Paus Pius V wel instrumenteel gebruikt door de Romeinse gezagsdragers, die het hebben gebruikt voor hun doeleinden, om behoudsgezinde katholieken te doen aansluiten. Maar men speelt niet met het missaal. Men speelt niet met de sacramenten. Men kan niet zeggen: ja, we hebben jullie dit missaal dertig, veertig jaar lang gegeven om jullie geleidelijk aan te doen overgaan op de heersende stroming in de Kerk ... en nu is die aansluitingstijd beëindigd.

Men kan de Mis niet op die manier gebruiken. Ik ging zeggen: het is een homeopathisch gebruik, of eerder een homeopathisch misbruik. Het beginsel van de homeopathie is de kwaal met het beginsel van de kwaal zelf te bestrijden, om in het afweerstelsel een geleidelijke reactie op de te behandelen kwaal uit te lokken. De Romeinse gezagsdragers hebben hetzelfde met het missaal van de H. Paus Pius V gedaan, ze erkennen het. Maar daar men speelt niet mee, men mag de Mis – beschouwd als een probleem – niet gebruiken om dit probleem bij de gelovigen te behandelen. Het is een gebruik dat werkelijk instrumenteel kan worden genoemd, en dat is onaanvaardbaar.

Er is één enkele verlossing

We kunnen reeds besluiten. Hoe de Traditie doorgeven? Hoe ze te behouden? Wat is de rol van de Priesterbroederschap St. Pius X?

Menselijk gezien zijn we niet beter dan de anderen. Menselijk gezien verdienen we niet meer dan de anderen. Maar onze kracht, die niet in onze kwaliteiten schuilt, ligt elders. Onze kracht ligt in datgene waaraan we niet kunnen verzaken. Onze kracht is in het geloof, en in de Traditie. Onze kracht is in de Mis, en in de Mis als vlag en standaard van dat geloof en die Traditie.

In zijn motu proprio zegt Paus Franciscus iets waars – als men abstractie maakt van bepaalde inhouden. Het is waar dat de Kerk één enkele Mis heeft. Het is waar dat de Kerk één enkele eredienst heeft. Maar die ene eredienst

is niet de nieuwe Mis. Dat is heel het probleem.

Die ene eredienst van de Kerk is (in) de Mis van altijd. Waarom? Omdat er één enkele verlossing is.

Ziet u maar hoe in het Oude Testament alles convergeert naar het kruis, naar Calvarië. De veelheid van de verschillende offers die door de Joden werden gebracht, vertegenwoordigt, op een of andere manier, het Kruisoffer dat ze in zijn volmaaktheid allemaal samenvat. Heel het leven van Onze Heer streeft zelf naar het kruis, is gericht op het Lijden: het is daarom dat het die buitengewone eenheid heeft. Heel het leven van Onze Heer is – volledig – opgebouwd rond één enkel denkbeeld, als ik het zo mag zeggen: bij het kruis aankomen. En dat Kruisoffer is zo volmaakt dat Onze Heer het maar één keer aanbiedt.

Welnu, het leven van de Kerk, zoals het leven van elke ziel in het bijzonder, is niets anders dan het verlengstuk van dat centrale denkbeeld dat alles verenigt. Het leven van de Kerk en van de verlostes zielen is een eenheid door het kruis, door de verlossing zelf. Er is maar één enkele Christus, één enkel kruis waardoor wij God kunnen aanbidden en heilig worden. En het is dus noodzakelijk diezelfde eenheid die in de Mis is terug te vinden, in de toepassing van de verlossing op het leven van de Kerk en dat van de zielen. Omdat er maar één verlossing is, en zij volmaakt is, is er dus maar één enkele manier waarop die verlossing kan voortleven, waarop ze in de tijd kan worden verwerkelijkt om ze op de zielen toe te

passen: er is maar één enkele katholieke Mis. Er zijn er geen twee. Dat verlengstuk van onze verlossing is één, omdat het eenvoudigweg de enige en centrale bedoeling doet voortleven die aan de ziel van Onze Heer ontsprong, en heel Zijn leven verenigde.

Wat willen wij dan? Wat wil de Priesterbroederschap St. Pius X? Wij willen het kruis. Wij willen het kruis van Onze Heer. Wij willen dat kruis celebreren en wij willen tot het mysterie van dat kruis behoren. Wij willen ons dat kruis eigen maken. Er zijn geen twee kruisen mogelijk en er zijn geen twee verlossingen of twee missen mogelijk.

Wat is het alternatief voor die enige mogelijke christelijke weg? Het is de nutteloze, frustrerende aanpassing aan de menselijke natuur die in werkelijkheid altijd dezelfde is. Anders gezegd, het moderne denkbeeld dat men zich moet aanpassen aan de veranderlijke menselijke natuur, die altijd iets anders nodig heeft. Waarom? Omdat de bronnen van de zonde altijd dezelfde zijn, en altijd en alleen op dezelfde manier kunnen worden behandeld.

Die leugen – want het is een leugen – dat de moderne mens vandaag anders moet worden aangesproken en anders moet worden behandeld, brengt vruchten van de leugen voort. Zij brengt het uiteenvallen van het kerkelijke leven voort. Zonder die toepassing van de verlossing verliest de Kerk haar beginsel van eenheid.

Het is in die zin dat de Mis werkelijk onze vlag is, onze standaard. En in een

strijd is de standaard het laatste wat men opgeeft.

Er is nog een laatste iets waarin de Priesterbroederschap moet voorzien. En het is van kapitaal belang. Wij willen die Mis niet alleen voor onszelf, maar wij willen haar ook voor de wereldkerk. Wij willen geen zijaltaar. Wij willen niet het recht om met onze standaard binnen te treden in een amfiteater waar alles geoorloofd is. Neen!

Wij willen die Mis voor onszelf en tegelijkertijd voor heel de wereld. Het is geen privilege dat wij willen. Het is een recht voor ons en voor alle zielen, zonder onderscheid. Het is op die manier dat de Priesterbroederschap St. Pius X een werk van de Kerk blijft en gaat blijven. Omdat ze uit is op het welzijn van de Kerk; zij is niet uit op een bijzonder privilege. God zal het ogenblik, de hoedanigheid, de geleidelijkheid, de omstandigheden wel kiezen. Maar als het van ons zou afhangen, dan willen wij de Mis nu, onvoorwaardelijk en voor heel de wereld.

Zonder in een al te menselijk perspectief mee te gaan. Zonder in een onderhandeling mee te gaan die begint als volgt: men geeft ons een kerk, een tijdschema, het gebruik van de manipel en van de baret, de Goede Week van de H. Pius X ... Neen! Wij willen niet weer in die logica meegaan.

Wij willen slechts twee dingen: het geloof en de Mis. De leer en het kruis die in de ziel het geestelijke leven en het zedelijke leven voeden. Wij willen het nu, onvoorwaardelijk en voor heel

de wereld. En als wij dat perspectief behouden, zal de Priesterbroederschap St. Pius X altijd en op volmaakte wijze een werk van de Kerk zijn, dat in

het hart van de Kerk werkzaam is, en geen ander doel heeft dan in het heil te voorzien van de zielen in de Kerk en voor de Kerk.

Om het eigen karakter van deze lezing te bewaren is ervoor gekozen de gesproken stijl te handhaven.

1. De apostolische brief *Ecclesia Dei Adflicta* van Paus Johannes-Paulus II in de vorm van een motu proprio, gegeven op 2 juli 1988 te Rome. “Er wordt een commissie ingesteld die als taak krijgt samen te werken met de bisschoppen, met de dicasteries van de Romeinse Curie en met de geïnteresseerde groepen, met het doel de kerkelijke gemeenschap te vergemakkelijken van priesters, seminaristen, communiteiten of persoonlijke religieuzen tot nu toe op een of andere manier verbonden met de Broederschap, gesticht door Mgr. Lefebvre, en die verenigd wensen te blijven met de opvolger van Petrus in de Katholieke Kerk en daarbij hun spirituele en liturgische tradities willen bewaren in het licht van het protocol, zoals ondertekend op 5 mei jl. door kardinaal Ratzinger en Mgr. Lefebvre.” (*Ecclesia Dei adflicta*, N°6 a)
2. <https://www.rkdocumenten.nl/rkdocs/index.php?mi=600&doc=280&highlight=>
3. <https://www.rkdocumenten.nl/rkdocs/index.php?mi=600&doc=280&highlight=>
4. Tussen 15 april en 5 mei 1988 meent Mgr. Lefebvre een goede overeenstemming te hebben bereikt en de stabiliteit en het voortbestaan van zijn werk te hebben verzekerd. Het is daarom dat hij op 4 mei deelneemt aan een ultieme bijeenkomst in Albano, en op 5 mei de verklaring van het protocol van overeenstemming tekent in Rome – op het feest van de H. Pius V. Het protocol van overeenstemming dat Mgr. Lefebvre ter ondertekening aanvaardt, voorziet dat het “om praktische en psychologische redenen nuttig lijkt om een lid van de Priesterbroederschap tot bisschop te wijden” (n°5, 2). Geen enkele datum wordt voorzien. En op het ogenblik dat het protocol wordt getekend overhandigt Kardinaal Ratzinger Mgr. Lefebvre een brief, gedateerd op 28 april 1988, die verwarring en ontgoocheling zal zaaien in het hoofd van de aartsbisschop. De dag nadien, op 6 mei, schrijft Mgr. Lefebvre de volgende regels aan Kardinaal Ratzinger: “Gisteren heb ik echt voldaan mijn handtekening onder het de voorafgaande dagen uitgewerkte protocol gezet. Maar u hebt zelf kunnen zien dat ik diep teleurgesteld was bij het lezen van de brief die u mij hebt overhandigd, de brief met het antwoord van de H. Vader inzake de bisschopswijding. De bisschopswijding in feite uitstellen tot een onbepaalde latere datum, zou betekenen dat ik de datum van de wijding de vierde keer zou moeten veranderen. In mijn vorige brieven is 30 juni duidelijk aangegeven als de uiterste datum. Ik heb u een eerste dossier over de kandidaten overhandigd. Er blijven nog bijna twee maanden voor het opstellen van de machtiging. Gezien de bijzondere omstandigheden van dit voorstel kan de H. Vader de procedure best inkorten, opdat de machtiging ons tegen half juni wordt meegegeed. Mocht het antwoord negatief zijn, dan zou ik mij in geweten verplicht voelen om tot de wijding over te gaan, daarbij steunend op de toestemming die de H. Stoel heeft gegeven in het protocol voor de wijding van een bisschop die lid is van de Priesterbroederschap”. Zie: <https://fsspx.news/de/news-events/news/30-jahre-bischofsweihe-%E2%80%93-93-operation-%C3%BCberleben-teil-3-41745>
5. De apostolische brief *Summorum pontificum* van Paus Benedictus XVI in de vorm van een motu proprio gegeven te Rome op 7 juli 2007.
6. <https://www.rkdocumenten.nl/rkdocs/index.php?mi=600&doc=7220>
7. Na het ontslag van Kardinaal Robert Sarah op 20 februari 2021, om redenen van leeftijd, was de post van prefect van de Congregatie voor de Goddelijke Eredienst en de Regeling van de Sacramenten vacant. Op 27 mei 2021 werd de toenmalige secretaris van dat dicasterie bevoegd voor de liturgie, Mgr. Arthur Roche, door Paus Franciscus tot nieuwe prefect benoemd. Hij is geboren in 1950 en van Britse nationaliteit, maar werd hoofdzakelijk opgeleid in Spanje alvorens in 1975 tot priester te worden gewijd voor het bisdom Leeds (Liverpool, Engeland). Van 1991 tot 1996 heeft hij in Rome gewoond, als student aan het Gregorianum en geestelijke leidsman aan het Engelse College. In 1996 is hij secretaris-generaal van de bisschoppenconferentie van Engeland en Wales geworden.
8. In een brief van 28 juli 2021 vraagt Kardinaal Vincent Nichols ophelderingen over de toepassing van *Traditionis Custodes*, in de vorm van zes hoofdvragen. Die brief werd op 5 november 2021 gepubliceerd door de site Gloria.tv, gevolgd door het antwoord van Mgr. Roche hierop in een brief van 4 augustus. De briefwisseling werd op 8 november 2021 door Kardinaal Nichols aan Catholic News Agency bevestigd.
9. Verklaring van Mgr. Lefebvre van 21 november 1974, beginnend met de woorden: “Wij zijn met heel ons hart, met heel onze ziel gehecht aan het katholieke Rome, behoudster van het katholieke geloof en van de tradities die noodzakelijk zijn voor het behoud van dit geloof, aan het eeuwige Rome, meesteres van wijsheid en van waarheid”.
10. In het Latijn: een *lex privata*, een private wet.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Toevlucht van de zondaars, bid voor ons.

Hoe troostvol is deze ertitel niet voor ons, zondige afstammelingen van Adam, maar ook hoe roemvol voor Maria, daar hij een van de heerlijkste eigenschappen van haar hart openbaart.

Bij het eerste horen van deze aanroeping zou iemand zijn verwondering kunnen uiten en vragen: maar hoe, moet Maria de zondaars niet haten? Zij zijn het toch geweest, die haar hart en ook dat van haar beminde Zoon hebben vermorzeld, en is ook hun beoedeld leven niet in schrille tegenspraak met haar vlekkeloze en smetteloze reinheid? Hoe kan Maria dan de Toevlucht van de zondaars zijn?

Hoe natuurlijk deze bedenkingen ook zijn mogen, toch zijn zij slechts half waar. In de zondaar immers moet men de persoon van de zonde weten te onderscheiden. Welnu, naar het voorbeeld van Jezus, die zelfs voor de zondaars gestorven is, haat Maria onvermijdelijk de zonde, maar de persoon van de zondaar bemint zij, en wel zo, dat ze hem tot elke prijs voor de eeuwigheid wil redden. Ja waarlijk, Maria is de waardige dochter van God,

die zich, door de mond van de apostel, de Vader van de ontferming noemt. (2 Kor. 1, 3)

Alvorens de gehele diepte van deze troostvolle aanroeping te peilen, moet eerst een dwaalbegrip uit de weg geruimd. Wanneer wij Maria Toevlucht van de zondaars noemen, dan bedoelen wij natuurlijk niet, dat de zondaars

onder haar bescherming, veilig en naar hartenlust haar goddelijk Kind zouden mogen beledigen. Die opvatting huldigen, ware zich aan een afschuwelijke godslastering schuldig maken. Neen, de ware betekenis van onze aanroeping is deze: hoe zwaar een mens ook moge hebben gezondigd en hoe hij ook met alle recht de wraak van God moet duchten, hij zal onder Maria's hoede aan Gods straffen ontkomen, ja, zelfs Gods vriendschap verwerven, als hij slechts met een rouwmoedig hart Maria's bemiddeling bij haar vertoornde Zoon inroept.

De barmhartigheid, de heerlijkste bloem en kroon van de liefde, is een van de mooiste eigenschappen van Jezus' goddelijk Hart. Hoe heeft zich die bloem in de schitterendste kleuren en de heerlijkste geuren ontvouwd, gedurende de vervulling van de levenstaak, die Hem op de schouders gelegd werd! Of zegt Hij het ons niet zelf *veni salvare quod perierat*, Ik ben gekomen om te redden wat verloren was. Daarom noemde Hij zichzelf de goede Herder en doolde Hij rusteloos rond om de verdwaalde schapen op te sporen. Denken wij slechts aan de tollenaar Mattheüs, de openbare zondares, de Samaritaanse

vrouw, de vrouw op overspel betrapt, de bekeerde moordenaar ... welke heerlijke openbaringen van Jezus' grenzeloze barmhartigheid!

Maar als de Verlosser nu de Barmhartigheid in Persoon was, moet dan het hart van Zijn Moeder niet vol erbarming geweest zijn? Nooit toch zullen er twee harten gevonden worden die elkander zo gelijkend waren. Vergeten wij bovendien niet, dat Maria, én als vrouw, én nog meer als moeder, om zo te zeggen als natuurlijk tot ontferming en vergevingsgezindheid gedreven werd.

En hoe heerlijk heeft de Verlosser de eindeloze barmhartigheid van Zijn Hart geschilderd, in de vader van de verloren zoon, die zijn onnadenkend kind, dat door rampspoed tot inkeer gekomen was, met de warmste vaderlijke liefde ontvangt! Maar als de moeder van die verdwaalde zoon nog had geleefd, wat al tederheid had haar hart bij die ontmoeting niet geopenbaard!

Wat een ontaard kind ook mag hebben misdreven, zijn moeder kan hem niet vergeten en nog minder hem verloochenen. Eens waren wij getuigen van een onvergetelijk schouwspel. Een moeder weende bitter over het wangedrag van een van haar zonen, die geheel de familie in schande had gebracht. Een man zei tot haar: "Vrouw spaar uw tranen, want uw zoon is uw tranen niet waard!" Nauwelijks had de ongelukkige moeder die pijnlijke woorden vernomen, of met de linkerhand greep ze naar haar hart alsof een ontzettende smart het deed ineenkrimpen, terwijl ze met de rechterhand hem het stilzwijgen oplegde: "Zwijg toch! zwijg toch!"

smeekte zij, “het is toch mijn kind, het is toch mijn kind!”

En wat dan te denken van Maria’s liefde voor haar arme verdwaalde kinderen? Geen aardse moederliefde toch kan het bij haar liefde halen, want God heeft haar hart opzettelijk geschapen, om het van de tederste liefde voor de ongelukkigen te doen kloppen.

Ja, met de H. Bernardus mogen wij zelfs beweren, dat de liefde van Maria bij voorkeur uitgaat naar de zondaars, omdat zij in zekere zin alles aan de zondaars verschuldigd is. Of zou er wel ooit sprake geweest zijn van een Verlosser of van een Medeverlosseres, indien de mens niet had gezondigd? Zonder zondaars zou Maria nooit tot het bestaan gekomen zijn; voor hun heil werd zij uit het niet getrokken en hemelhoog verheven.

Bovendien, voor welke kinderen koestert een moeder de innigste genegenheid, en voor wie slaat haar hart vol medelijden en bekommernis? Is het niet voor de kinderen, die het meest haar hulp nodig hebben, voor de gebrekkigen? Maar wie anders dan de arme zondaars moeten de beklagenswaardigste kinderen van de Moeder van de Heer genoemd worden? Om hun zonden immers zijn zij van de vrede van het hart beroofd en zij lopen bovendien nog het grootste gevaar ook voor geheel de eeuwigheid diep rampzalig te worden.

Ten slotte, hoe moet ook het hart van Maria, dat toch ook het hart is van de Medeverlosseres van het menselijk geslacht, haar drijven om zich over de zondaars te ontfermen en hen tot bekering te brengen. Immers, pas

als zij tot inkeer komen, plukt zij de vruchten van het verlossingswerk en wordt haar Zoon geheel de eeuwigheid door verheerlijkt om de wonderbare kracht van Zijn goddelijk Bloed, dat Hij tot redding van de zondige zielen tot de laatste druppel toe heeft vergoten.

Het is waar, Maria kan slechts door haar voorspraak bij God de zondaars helpen, omdat de genade die hen tot bekering moet brengen, bij God rust; maar wat onbegrijpelijke invloed moet zij niet op het Hart van God uitoefenen, wanneer zij bidt voor haar verdwaalde kinderen!

Wat toch leren ons het Evangelie en de tevens de levens van de heiligen?

De zuchten van de beklagenswaardige weduwe van Naïm, die haar enige zoon naar het graf droeg, ontroerden zo geweldig het Hart van de goddelijke Wonderdoener, dat Hij om haar te troosten haar kind terug tot het leven riep. En bevrijdde Hij op de herhaaldelijke en dringende bede van de kananese vrouw niet haar dochter van de macht van de duivel? Hebben de tranen van een H. Monica Hem niet zo bewogen, dat Hij haar afgedwaalde Augustinus niet slechts tot bekering bracht, maar ook tot een groot heilige vormde? Wie zal ons dan zeggen, wat de smekingen en de tranen van de heiligste van alle vrouwen op het Hart van God vermogen? Zij, Maria, moet door haar gebed, alles verwerven, want het is niet mogelijk dat Jezus, het edelste van alle kinderen, iets zou weigeren aan Maria, de edelste van alle moeders.

Getuigt niet de ondervinding, dat het grootste gedeelte van de bekeerlingen zijn ommekeer aan Maria danken moet? Het zou ons niet moeilijk vallen hier duizenden voorbeelden aan te halen: laat slechts dit feit voldoende wezen, de bekering van de Franse edelman Keriolet, die, van bandiet als hij was, een heilige werd. Door de mond van een bezetene vernam hij de woorden door Maria tot hem gesproken: “Om hem te redden, heb ik mijn arm over geheel zijn lengte in het slijk moeten steken”.

Pierre Le Gouvello de Keriolet

Anderzijds, de heerlijkste gunsten, die in Maria's heiligdommen zo kwistig geschonken worden, zijn niet die wonderbare genezingen, die de tranen aan de ogen van de omstanders ontlokken, maar het zijn die geheime tonelen, die slechts in het heiligdom van de ziel worden vertoond, wanneer een zondaar getroffen wordt door de genade en zich op de knieën werpt om de God van zijn jeugd, de God van zijn eerste

Communie te aanbidden. De heerlijkste dankliederen worden niet met de lippen, maar met het hart gezongen, weerklinken niet te Lourdes vóór de wonderbare grot, of vóór het genadebeeld van onze vaderlandse Mariaheiligdommen, maar zij stijgen op uit de vermurwde en diep ontroerde harten, en weergalmen tot in de hemel, waar de engelbewaarder vol verrukking de woorden van de Verlosser herhaalt: “er is in de hemel meer vreugde over een zondaar die tot inkeer komt, dan over negen en negentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben”.

Waarlijk de H. Bernardus, om Maria's liefde voor de zondaars te schetsen, mocht vrij schrijven: “Hoe afschuwelijk en walgingwekkend een zondaar ook mag zijn, gij, Maria, verstoot hem niet of laat hem niet ten prooi aan zijn ellende. Nauwelijks richt de ongelukkige een verzuchting tot u, of aanstonds beurt uw barmhartige hand hem op uit de afgrond van zijn wanhoop en verzorgt gij hem, om hem nooit meer aan zijn lot over te laten”.

Gebed: O goede Moeder Maria, we moeten het helaas tot onze schande bekennen, dat wij arme zondaars zijn, want de H. Kerk, sprekende over de misdaden van haar kinderen, zegt dat niemand vrij is van zonde ... *sine quibus a culpa nemo liber exstitit*. Onder de druk van onze ellende zuchtend, zien wij met smartelijk verlangen uit naar een beschermer, want wij zijn om onze zonden bang voor God en Zijn oordelen. Maar wat ons troost, is de gedachte dat gij, onze liefhebbende Moeder, onze beschermster zijt, gij, die zo machtig invloed hebt op het Hart van uw Kind, dat eenmaal mijn

Rechter zal wezen. Moeder van Barmhartigheid, sla op ons uw medelijdende ogen, en spreek voor ons ten beste, *eja ergo, advocata nostra*. Maar lieve Vrouw, wil ook de ongelukkig zondaars niet vergeten, die het verwaarlozen tot u hun toevlucht te nemen. Ach, ook zij hebben een onsterfelijke ziel, ook zij zijn voor de prijs van uw onbeschrijfelijke smarten en van Jezus' Bloed vrijgekocht. Bid daarom voor hen, en zegen het werk van priester en missionaris, zowel in ons vaderland als in verre landen, opdat ontelbare zondaars zich mogen bekeren.

Oefening: Geen gebed verrichten of tenminste door een intentie altijd de bekering van de zondaars vragen, en ons beijveren de zondaars in onze omgeving te bewegen dagelijks geknield drie Weesgegroettes ter ere van O. L. Vrouw te bidden.

... wordt vervolgd ...

De uitbarsting van de vulkaan Mont Pelée

en de noodzaak tot eerherstel

Navolgende tekst is afkomstig uit een artikel van Pater Nicolas Pinaud uit het tijdschrift 'Sel de la Terre' nummer 40 van voorjaar 2002. Het frappante voorval uit dit artikel toont op vreselijke wijze het nut van de eerherstellende Communie aan, om de woede van God te doen bedaren. Het is het verslag van een drama dat op 8 mei 1902 plaatsvond op het Franse eiland Martinique in de Caraïben: de uitbarsting van de vulkaan Mont Pelée, die in een oogwenk de hoofdstad Saint-Pierre vernietigde en 40.000 van de 100.000 inwoners die Martinique toen had, doodde. De bewoners van het eiland hebben in deze ramp een kastijding gezien, omdat het geloof tijdens carnaval van 1902 belachelijk was gemaakt, priesters beledigd waren en er zelfs een priester gedood zou zijn.

De catastrofe

Vanaf begin april 1902 is de Mont Pelée al onrustig met gerommel, wolken, asregen en zwavelgeur. Vanaf begin mei produceert de berg echter luide knallen, rook en brandende as. De as verdrijft de typische Fer-de-Lance- (speerpunt) slangen, die op Martinique leven, van de berg, en deze overspoelen de straten van Saint Pierre en doden tientallen mensen en dieren met hun giftige beten. Ook mieren en giftige duizendpoten komen door dezelfde oorzaak de stad

binnen. Sommige mensen vertrekken, maar de overheid grijpt niet in, omdat er zondag 11 mei een parlamentsverkiezing is, die te ingewikkeld is om uit te stellen (*).

Saint-Pierre net voor de uitbarsting

De uitbarsting van Mont Pelée

Op 8 mei 1902, Hemelvaart, na een nacht van trillingen en onderdrukt gerommel, verduisteren dikke, zwarte wolken de hemel. Tien voor acht 's avonds hoort men een verschrikkelijke ontploffing, en een lawaai, te vergelijken met dat van honderden sirenes van schepen die allen tegelijk loeien, vult de lucht. Een pyroklastische stroom als een enorme wolk (met vaste of half vloeibare lava, gas, rotsen en as), opgezwollen, dik, zwart, doorkruist door bliksemschichten, ontsnapt uit de half geopende vulkaan, en stort zich met een snelheid van 670 km per uur op de stad, bedekt haar, verstikt haar, en zet in alle richtingen uit als een berg van as en vuur. Na de stad voorbij te zijn gegaan, stopt de wolk plots, teruggedreven door een hevige tegenwind. Daarna zag men de stad. Een duistere

rook bedekte de ongelukkige stad als met een zwarte, ondoordringbare sluier, waaruit met tussenpozen duizenden vlammen ontsprongen.

Het vernietigende werk was volbracht: 70 seconden waren genoeg om Saint-Pierre van de kaart te wissen ... Een regen van fijne as bedekte het drama als een lijkwade. Van de stad restte slechts een brandhaard, gescheurde, verkoalde muren, een onbeschrijflijke hoop puin en verkoalde bomen. Van de 40.000 inwoners had niemand het drama overleefd, ze werden verbrand, verstikt, neergebliksemd of geëlectrocuteerd, en dat alles in een oogwenk.

Waarom zou de catastrofe van 8 mei een kastjding zijn?

Negen maanden voor de eruptie zagen twee zusters, die te Saint-Pierre verbleven, een vurig zwaard zweven boven

Saint-Pierre net na de uitbarsting

de stad, dat als werd tegengehouden door een onzichtbare hand. En in het klooster van deze zusters, genaamd 'La Délivrante' te Morne Rouge, een stad gelegen nabij Saint-Pierre, hoorde men 's nachts tijdens de drie maanden die aan de ramp voorafgingen, in de grote gangen gesnik, gezocht en gebeden. Tijdens de carnavalsdagen deden die mysterieuze feiten zich zelfs gedurende de dag voor, en geluiden van snikken konden worden waargenomen op meerdere plekken in het klooster.

Een kastijding ... om welke misdaad te straffen?

Saint-Pierre, een stad met een haven die schepen en kooplieden van uit de hele wereld aantrok, stond als nummer 101 van Franse steden geassocieerd, dankzij haar luxe en comfort, en werd daardoor ook wel het Kleine Parijs of het tropische Venetië genoemd (*). Het

Monseigneur de Cormont

*Notre Dame de la Délivrante
te Morne Rouge*

geloof was er echter niet alleen voorwerp van onverschilligheid, maar het werd publiekelijk bespot en beledigd door een klein aantal mensen, hiertoe aangezet door de loge van de Vrijmetselarij te Saint-Pierre, die machtig en werkzaam was.

Dat jaar werd er tijdens de carnavalsdagen een loopje genomen met het geloof. Als religieuzen verkleedde carnavalsgangers spotten met het geloof. Monseigneur de Cormont moest zelfs enkele maanden voor de ramp Martinique verlaten om de gemoederen te bedaren. Bij zijn vertrek hadden enigen, daartoe opgezet door de Vrijmetselarij, stenen naar hem gegooid. Monseigneur de Cormont draaide zich toen om en zei hen: "U gooit stenen

naar ons, de vulkaan zal ze u terugwerpen ...”. Dat was op 10 april.

Maar het is waarschijnlijk de schandelijke heiligschennis van 28 maart 1902 die de woede van God uitlokte. Een bewoner van het eiland vertelt: “Op Goede Vrijdag, op het tijdstip dat men gaat eten, dan onderbreekt eenieder het vasten, alleen eet men dan geen vlees, maar op zijn Creools: kabeljauw met rijst. Echter, een luidruchtige groep begeeft zich naar één van de voornaamste hotels van de stad, waar een festijn wordt aangericht. Het zijn vrijdenkers die, om hun vrijheid van geest aan te tonen, opschepperig de meest vette spijzen die ze kunnen bedenken, laten aanrukken, in strijd met de algehele onthouding. Talrijke flessen worden ontkurkt en in rap tempo genuttigd, en wanneer deze duivelse bende rijkelijk beschonken

is, trekken ze door de straten van de kleine hoofdstad onder het uitbraken van schunnigheden en het bespotten van een afbeelding van Christus, die ze met zich mee hebben genomen.

Weldra zijn ze buiten de stad, de weg op die naar de berg leidt. Voor hen verheft hij zich, majestueus, met zijn onregelmatige top tegen de azuurblauwe hemel. En veertien maal, met schandelijke godslasteringen, houdt de groep halt als een parodie op de staties van de Kruisweg, en om de draak te steken met de scènes van de Passie, die de Kerk op dit moment zo droevig bezingt. En de groep gaat hoger op, steeds hoger, altijd maar meer opgewonden en bij elke pas de verschrikkelijkste godslasteringen verzinnend. Eindelijk zijn zij op de top. Ze trekken om het rustige meer heen en komen bij de gapende krater

Mont Pelée

van de vulkaan, en daar, onder hels kabaal, brullend en onder het maken van veel gebaren, gooien zij in de gapende diepte de afbeelding van Degene die negentien eeuwen daarvoor op het kruis is gestorven om de zielen van deze waanzinnigen vrij te kopen. Op Hemelvaartsdag, te midden van het gerochel van de stervenden en de kreten van verstikking, gaf de vulkaan de beledigers van Christus antwoord door het kruis weer naar de hemel te doen opstijgen”.

Een niet herstelde misdaad

Diezelfde maand, mei 1902, ondervraagt pater Gilbert Combe, pastoor van Diou, een gemeente in Frankrijk, de zieneres van la Salette, Mélanie Calvat, over de catastrofe die had plaatsgevonden: “Wist u al langer dat deze catastrofe zou plaatsvinden?” “Ja.” “Welke verschrikkelijke misdaden, an-

Mélanie Calvat

ders dan die van onkuisheid, hebben op deze bevolking, die naar verluid toch heel katholiek zou zijn, een dergelijke plaag doen neerkomen?” “Afgelopen Goede Vrijdag is er een groot Christusbeeld van bijna een meter aan een stuk touw door de straten van Saint-Pierre gesleept, de helling van de berg op, en aangekomen bij een kloof, heeft men hem er met de voeten in geduwd.” “Om de vervloeking van God op een heel land te doen neerdalen, was deze heiligschennis zeker het werk van een menigte mannen en vrouwen?” “Slechts van enkelen, maar men heeft ze laten begaan, en een twaalfstal kinderen volgde hen. De berg is op Hemelvaartsdag aan die kant gearsten. Hoe kan God op een dergelijke wijze straffen? denkt u wellicht. Is dat nu gerechtigheid? In tijden van geloof hebben andere heiligschennissen plaatsgevonden. Het verschil is dat die heiligschennissen met de vinger werden nagewezen. In het geval van Martinique was de heiligschennis publiekelijk, en men heeft het laten gebeuren; er volgden kinderen. En heeft men tussen Goede Vrijdag en donderdag van Hemelvaart horen zeggen dat er eerherstellend gebed zou plaatsvinden of dat de priesters processies en openbare boetedoening hebben georganiseerd om de woede van God te bedaren?”

Een detail schijnt te bevestigen dat deze ramp een kastijding was voor de godslastering, want getuigen verklaren: “Overal stapelden de verkooldde lichamen zich op, rottend, een geur verspreidend die de lucht bedierf ... In de kathedraal was een biechtstoel overeind blijven staan en intact ge-

*De resten van de mooie
kathedraal van Saint-Pierre*

bleven. Niet ver van de kathedraal af, op een stuk muur, hing een affiche die nauwelijks door het vuur was aange- tast, terwijl anderen daarnaast compleet verkoold waren: “Christus aan de schandpaal! De Maagd in de stal!” zei het opschrift, dat schrikwekkend bleek, want het spektakel dat men aanschouwde, leek wel degelijk het antwoord op deze godslastering”.

Conclusie

Hoeveel misdaden, even schandelijk als deze godslastering van 1902, worden in onze dagen niet gepleegd, overal ter wereld? Onthouden we de les die Mélanie ons geeft: onze daden van eerherstel zijn heel vermogend op

het Hart van de Vader, en bedaren Zijn gerechtvaardigde woede. Want het is de veelgeliefde Zoon van de Vader die wij Hem aanbieden in elke van onze Communies; deze offerande is Hem oneindig meer aangenaam dan dat de godslasteringen van de goddelozen Hem verafschuwen. Maar waken we ervoor onze plicht tot eerherstel niet te verwaarlozen, want anders zullen wellicht nog ergere kastijdingen over óns neerkomen.

In het Informatieblad nummer 325 van juni 2021 staat een artikel over de Eerherstellende Communie. Dit middel is bij uitstek geschikt om Gods woede te doen bedaren en kost nauwelijks (extra) inspanning. Naast het brengen van eerherstel voor de beledigingen jegens de H. Drie-eenheid begaan, vragen we dan tevens God om de uitroeiing van de geheime genootschappen en de bekering van hun leden. Het is een werk dat God zeer aangenaam is, en tevens ten zeerste aansluit bij de inspanningen van de leden van de Militia Immaculatae. Mocht u geïnteresseerd zijn om zich op te geven voor een eerherstellende Communie, dan kunt u dit artikel altijd nog eens teruglezen voor verdere informatie. Hier nog eens een herhaling van de oproep van dat artikel: geven we ons in grote getalen op, ook gelovigen die geen lid zijn van de M.I.!

Bron: vertaling van een artikel in het tijdschrift Serviam nr. 26 van de Paters Capucijnen te Morgon (F), behalve de delen met () bron: [https://nl.wikipedia.org/wiki/Saint-Pierre_\(Martinique\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Saint-Pierre_(Martinique))*

Marielle Verbeek

Terugblikken

De Nederlandse Derde Orde van de FSSPX deed op **zaterdag 25 september jl.** onder leiding van Pater M. De Clercq de jaarlijkse bedevaart. Dit jaar ging het naar de H. Gerlach, 12-eeuwse kluizenaar en belijder in Houtem (NL).

Na een zoektocht naar huisvesting kon van **27-29 december jl.** onder leiding van Pater M. De Clercq het E.K- Kerstkamp doorgang vinden in Loon op Zand (NL) met 47 deelnemers. Er waren activiteiten binnen en buiten. De regen stoorde niet te erg. Over de Kerststal werd uitleg gegeven. De sfeer was goed. Nog geen oliebollen, maar wafels werden er wel gebakken.

In Utrecht kwamen op zondag **9 januari jl.** de jongeren bijeen, voor de derde maal in J.K.I.-verband. Na de Hoogmis hield een van de jongeren een voordracht over de goddelijke Voorzienigheid, waarna vragen en antwoorden volgden. Een wandeling leidde hen naar het 'Paushuize', juist op de dag van de verkiezing van Paus Adrianus VI, die als Kardinaal Boeyens het in 1517 had laten bouwen. De uitwisseling tussen de tientallen jongeren van Gerwen, Leiden en Utrecht is zeer prettig te noemen.

Op 2 februari jl. werd in het Priesterseminar Herz Jesu in Zaitzkofen (D) de Nederlander Tobias Veselka ingekleed. Deo gratias, voor weer een Nederlandse seminarist! Bidden we voor zijn volharding, en geven we hem ook materiële steun!

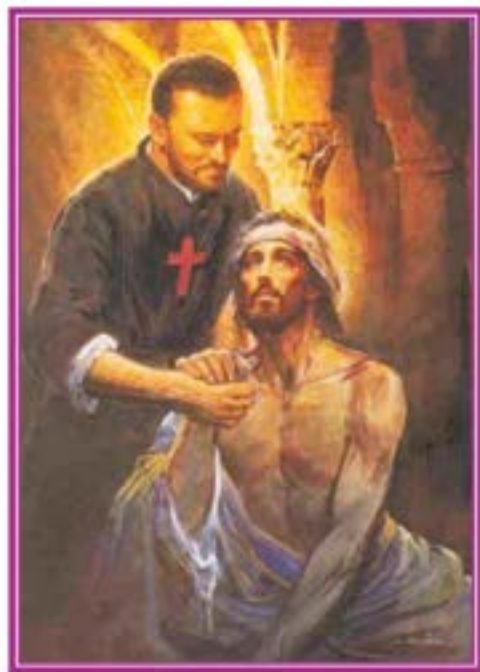

Voorste rij, tweede van rechts is Tobias.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Maart:

Opdat jonge mensen ja zeggen op Gods roep!

April:

Voor de zieken en stervenden!

De H. Camillus de Lellis – van brute reus tot vader van zieken en stervenden

Beste Kruisvaarders,

O God, wat levert U mij nu? Een wild beest!

Tot welke leeftijd kan een mama kinderen krijgen? Meestal zo tot rond de vijfenveertig jaar. Maar het kan vroe-

ger afgelopen zijn, bijvoorbeeld met eenenveertig jaar, of verrassend laat, zo rond de leeftijd van vijftig jaar. Zo iemand is Camilla Competti, uit Bucchianico in de Abruzzes. Dat is in de bergen ten oosten van Rome, van

Bucchianico

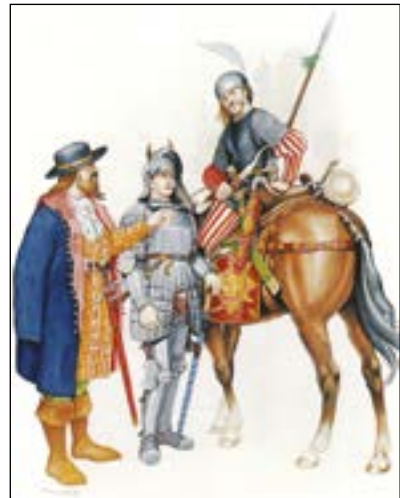
ge jongen wordt doorgeschoven naar familieleden. Die hem wel in huis opnemen en te eten geven. Maar er zich voor de rest weinig van aantrekken. De straat is Camillo's "leerschool"!

Woeste, hersenloze pret

In het jaar 1569, wanneer hij negentien is, verlaat Camillo het huis en trekt met zijn vader mee. Ook huursoldaat voor Frankrijk, Spanje en, meer nog, voor de Republiek Venetië (Noordoost-Italië en de hele kust van Kroatië). Aan boord van Spaanse galeien (zeil-roeischepen) vecht hij tegen Moorse piraten. Met de Venetianen verovert hij de Turkse kustvesting bij Cattaro (nu Kotor in Montenegro). En verdient goed geld.

En wat doet hij daarmee? Geld inzetten bij zijn nieuwe lievelingsbezigheid, die hij bij het soldatenkampvuur heeft geleerd: dobbelen! Al snel wordt Camillo de Lellis gokverslaafd.

waaruit je de mooie Adriatische Zee kan zien. Camilla is in 1550 al meer dan vijftig en krijgt op 25 mei van dat jaar nog een "na-komertje" (een kind lang na de andere). Als je ouder dan vijftig bent, heb je niet meer de krachten van iemand van in de twintig of dertig. En dan is het te hopen dat, als je nog een kindje krijgt, dat een makkelijk, rustig en braaf kind is. Een zoet meisje bijvoorbeeld. Voor Camilla valt dat erg tegen: het is een jongen, Camillo. En nog geen gewone ook: hij groeit enorm uit, zit vol energie en leert graag. Maar: niet op school! Hij sluipt regelmatig weg om te spijbelen! Van wie of wat leert hij dan? Van de grote jongens en mannen. Liefst van de ruwste kinkels! Al snel leert hij in zeven talen ... Bid-den? Nee: vloeken! Zoals een andere mama ooit zei: "Als je trouwt, hoop je lieve kleine kindertjes te krijgen. En wat kreeg ik? Wilde beestjes!" Bij Camilla is het erger: haar man is huursoldaat en zelden thuis. Al snel kan mama haar reuzegrote jongste zoon niet meer de baas. In het jaar 1562, wanneer Camillo dertien jaar oud is, breekt de gezondheid van mama en sterft ze. ... De dertienjari-

Huurlingen

Soldaten bij het dobbelspel

Het geld wat hij verdient, verspeelt hij even snel in het idiote dobbelspel! En niet dat hij daarbij ook nog een goede verliezer is: hij maakt makkelijk ruzie en gaat dan op de vuist! Ziet men Camillo graag komen? Niet echt! In 1575, Camillo is dan vierentwintig, wordt de eenheid waarin hij dient ... ontbonden. Allen het leger uit! De hogere officieren zijn de ruziezoekende vader en zoon zat! De vader wordt kort daarop gevaarlijk ziek. Hij heeft geen zin de hel in te vallen en wordt nu slim: "Haal een priester!" Nog net op tijd kan papa biechten en verzoend met de goede God de ogen sluiten.

En hoe verder met zoonlief? Die winter trekt Camillo door de twee grootste steden van Zuid-Italië: Palermo (op het eiland Sicilië) en Napels. Om wat te doen? Niet veel wat deugt: vooral weer dobbelen. En hij hangt zo dwaas aan dat hersenloos spel dat

hij vrijwel alles, zelfs het hemd en de laarzen die hij draagt, verspeelt! Hoe dom! Wat nu gedaan?

Je zou het niet voor mogelijk houden!

Om te overleven, samen met een even losbollige vriend: bedelen. Maar daarbij door veel honger en kou leren afzien. Aangekomen in Manfredonia aan de berg Gargano, in de "spoor van de laars" die Italië is, ziet Camillo dat de Paters Kapucijnen een nieuw klooster aan het bouwen zijn. Die kunnen handen gebruiken. En handen heeft Camillo wel. Maar welk werk krijgt hij? Ezels drijven! De kinderen van Manfredonia komen naar de reus kijken. Om hem bij zijn werk uit te lachen! Terwijl hij de ezels laadt met zakken zand, kalk of stenen krijgt Camillo van de mee zwoegende Kapucijnen water, brood en vijgen toegestoken. Ze zien de vloekende kinkel, maar ze leren hem beter kennen dan Camillo zichzelf kent. Ze zien ook een eerlijke, medelijdende kant in hem. En dat willen ze er meer en meer uit halen.

Kapucijnenklooster Manfredonia

Camillo woont ook de H. Mis in het klooster bij. Eén van de paters maakt van de gelegenheid gebruik om een roerende preek te geven. Het treft Camillo de Lellis in het hart! Wel praat hij er eerst niet over. Maar een Kapucijn spreekt er hem wel over aan. Als een storm valt het over Camillo: “Wat heb ik met mijn leven gedaan?” Tranen van berouw! De reus laat zich in het stof vallen en bidt knielend, maar dankbaar: “Dank U wel, goede God, voor dit licht!” De kinkel bekeert zich en biecht! Méér zelfs: hij vraagt om opname in het klooster! Als broeder. De Kapucijnen willen het met de ruwe jonge reus proberen!

Terug naar af. Naar een ander rovershol

Het gaat goed. Tot postulant (= iemand die probeert broeder te worden) Camillo de Lellis ineens ophoudt met werken. De medebroeders willen het weten: “Wat is dát ineens?” Camillo

toont zijn been: een gezwel op een vroegere oorlogswonde! Dat doet brutaal pijn! Dus: de ziekenboeg in. De broeders doen wat ze kunnen. Resultaat? Nul! Het geneest niet. De overste komt naar Camillo: “Het spijt me. Met jou kunnen we hier niets aanvangen. Broeder kan je met zo’n gebrek niet worden. Kijk toch uit naar een plek waar ze jouw wonde degelijk kunnen behandelen!” Kort gezegd: de pas bekeerde kinkel wordt buiten gegooid!

En hij hinkt naar een plek om hem te behandelen: het San Giacomo (= Sint Jacobus)-ziekenhuis in Rome. Bij de deur: “Hoe ga je betalen?” Camillo: “Laten we een ‘deal’ maken: u verzorgt mij, en van zodra ik weer enigszins kan lopen, help ik mee bij de verpleging. Tot mijn schuld afbetaald is. Akkoord?” De bazen van het ziekenhuis zien dat die reus goede spieren heeft: “Goed!” Het goede nieuws: de wonde begint daar echt te sluiten! Het slechte: zieken worden niet per ambulance gebracht, maar

San Giacomo Hospitaal

voor de deur gedumpte om opgeraapt te worden. Even erg is de behandeling door de verplegers: ruw en rauw. Het zijn huurlingen. Óf ze komen gewoon voor de centen, óf ze zijn na misdaad door de rechtbank veroordeeld tot de taakstraf: “Zieken verplegen”. Dus: alles tegen hun zin. En dat laten ze de arme patiënten voelen ook! En smerig dat het daar is! Niemand komt op het idee te poetsen! Geen wonder dat de ene zieke de andere nog zieker maakt! Toch weet Camillo zich matjes te maken met de verplegers. Hij brengt hun namelijk een nieuw soort ontspanning. Wat wel? Dobbelen! Jawel: Camillo begint weer! En het eindigt zoals in de tijd bij het leger: ruzies en vechtpartijen! De oversten van het hospitaal schoppen de teruggevallen kinkel hun huis uit! Wat nu?

Zal ‘t zo stilletjes aan eindelijk gaan lukken? Ja??

Camillo de Lellis vraagt zich af: “Waar ter wereld ken ik echte vrienden en kan ik uit mijn leven toch nog iets goeds maken?” Er komt hem maar één idee: “De wonde is nu weer dicht ... De broeders! Terug naar de Kapucijnen in Manfredonia!” Hij waagt en wint! Ze geven hem een tweede kans! Eindelijk op het juiste spoor? Net als allen daarop “ja” zouden zeggen ... komt de wonde weer! Weer moet Camillo weg! Weer verzorging nodig. Terug naar dat vuil hol van een San Giacomo Hospitaal! Als ze hem opnemen tenminste. Camillo sleept zich naar de oude bekenden: “Ik kan niet meer! U moet mij helpen! ‘De stout’ is weg! Ik beloof

nooit meer te dobbelen!” Geven ze de kinkel hier ook een tweede kans? Ze moeten wel. Hij kan niet meer lopen!

Het wonder van de reus-mama

Vanop zijn ziekbed moet Camillo het aanzien hoe zijn vroegere collega’s-verplegers de zwaar lijdenden nog een duwtje bij geven door hun ijskoude, harteloze behandeling. Dit pikt Camillo niet langer! De reus sleept zich naar het ziekbed van een arme sukkel. De vroegere collega’s geloven hun ogen niet: die woeste dobbel-kinkel wordt zacht als een mama bij haar zieke baby! Elke zieke bij wie hij komt, wordt getroost en opgebeurd! Die stakkers krijgen weer hoop, moed en blijdschap! Bij stervenden laat de reus een priester halen. En wanneer hij weer kan lopen, gaat bekeerde Camillo naar de oversten van het ziekenhuis: “Eigen-

Als een moeder voor de zieke

lijk horen hier alleen maar mensen met een hart voor zieken te werken! Liefst vrijwilligers die het voor Onze Lieve Heer doen. Zonder betaling, voor kost (eten) en inwoning (woning)! Ik ben de eerste vrijwilliger. Neemt u het aan?" De mond van de oversten valt open: "Goed! Als je collega's vind! Hoe meer je er vind, hoe minder huurlingen we moeten betalen!" En? Dat werkt!

Met die baas moet je geen ruzie krijgen!

Camillo de Lellis maakt indruk! Hij wordt zelfs benoemd tot bestuurder van het ziekenhuis. Kan hij dat? En of! Hij is een echte leider, en wel één met het hart op de juiste plaats. Nu komt er orde: "Alles moet hier opgeblonken worden! Poetsen! Geen vuil meer, waarvan de zieken nóg zieker worden!" Camillo is ook ver-

*Bij ons worden de zieken
goed behandeld*

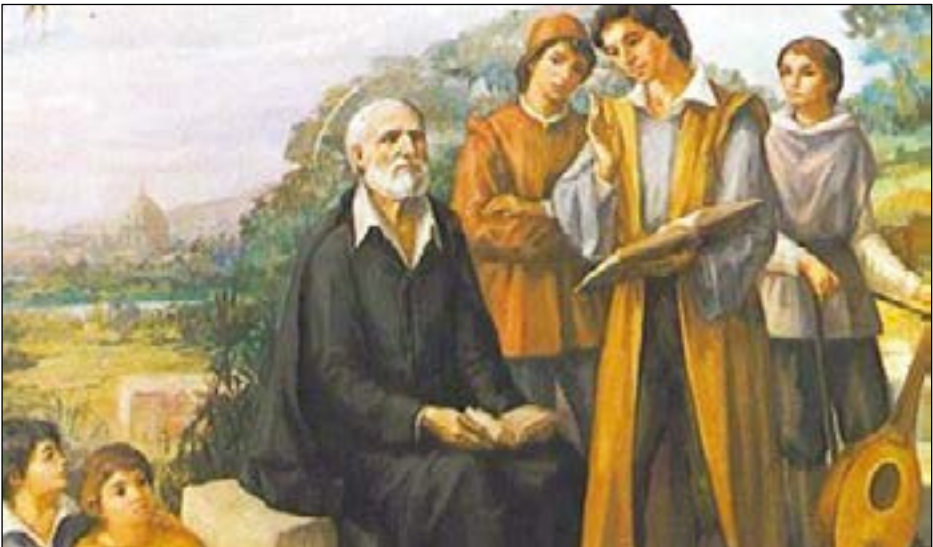
antwoordelijk voor de aankopen. En wat merkt hij? Bepaalde voedselhandelaren brengen voor het ziekenhuis ... hun lang verjaarde rommel! Soms nog aan de rotte kant óók! De grote reus loopt hun achterna: "Hier gebleven! Wilt u onze zieken snel in het eeuwige leven krijgen of wat?? Hoe durft u zich te willen laten betalen voor dat afval wat u hier komt dumpen? U krijgt geen cent vóór u goede en gezonde waar levert!" Dat durft bij die gevaarlijke grote geen tweede meer!

Reus Camillo krijgt bewonderaars, die met hem vrijwilligerswerk willen komen doen. Hij geeft hun eerst training: netjes bed aftrekken en opmaken. Eten brengen en aan de zieken voederen. Wonden verzorgen. Wassen. Bidden. Een praatje met de eenzame zieke maken. Wanneer baas Camillo merkt dat één van hen iets aan een zieke geeft met een zekere ruwheid: "Terug! Herbeginnen! Steek een ziel in je vingers!" Wanneer iemand niet beleefd of vriendelijk genoeg met een zieke praat: "Stop! Steek een hart in je lijf!" Misschien wachten tot de chef weg is en dan weer op de oude manier verder doen? Slecht idee: hij is nóóit weg. Reus Camillo verschijnt overal in het ziekenhuis op de meest mogelijke en onmogelijke tijd. Ook 's nachts. Wie hier wil werken, moet écht een hart hebben voor de arme zieken! Camillo herinnert aan het woord van Jezus: "Al wat gij hebt gedaan voor één van deze geringsten van mijn broeders, hebt gij voor Mij gedaan". (Mt. 25, 40) "Wee u als je Onze Lieve Heer brutaal behandelt!

Neri trekt over de streep

Vriendelijke reus Camillo is niet alleen goed voor een ander. Ook voor zichzelf! Hoe? Wel, hij zorgt goed voor zijn ziel: hij zoekt zich een beste biechtvader uit. En dat is ... Filip Neri! Jawel, de Don Bosco van het 16^e-eeuwse Rome. Die jonge gasten van de straat haalt en in zijn Oratorium tot degelijke, ridderlijke christenen opvoedt. Die de goede muziek verspreidt. Die de Zeven-Kerken-Bedevaart van Rome begint. Die fantastische humor heeft. Ja, de priester met zijn kat op het altaar. Al snel wordt biechtvader Filip Neri de beste vriend van Camillo de Lellis. Op een dag vertrouwt Camillo hem toe: “Heel veel dingen gaan heel goed met onze arme zieken. Alleen: vaak wordt de ziekte dodelijk en soms vrij plots! En het ergste is: dan zijn we vaak te laat om een priester te halen. En dan

sterft die kerel zonder de Laatste Sacramenten! Geen Oliesel, geen Communie en zelfs geen Biecht! De arme kerel moet dan maar een volmaakt berouw opwekken: ‘Jezus, ik haat al mijn zonden, vooral omdat ze Ú pijn doen, die voor mij hebt gebloed!’ Soms wenste ik dat ik de zieke zélf de sacramenten kon toedienen ...”. Filip: “Waar wacht je op? Wordt dan toch priester!” Camillo: “Écht??” Wie zal dat betalen, zoveel seminariejaren lang? Filip Neri vindt een rijke sponsor! Maar kan iemand van voor in de dertig die in zijn jeugd weinig gelezen, maar veel de woesteling heeft uitgehangen nog wel studeren en priester worden? Zo’n “monster”? Proberen! En waarlijk: “het” kan lezen, schrijven, studeren, onthouden, bidden en boeten! Op Pinksteren 1584, op vierendertigjarige leeftijd, wordt Camillo de Lellis tot priester gewijd. Geen stervende zal nog zon-

Biechtvader en vriend Filip Neri

der de troost van Jezus' sacramenten moeten sterven! Voor zover het aan die priester-reus ligt.

Gaat het goed? Dan: hoogste tijd voor stenen. In de weg!

Onmiddellijk na zijn wijding stort de nieuwe priester zich op het oude werk. Hij schrijft een soort levensregel voor zijn vrijwilligers in de ziekenverzorging, waarin onder andere staat: "We verrichten onze dienst vrijwillig en uit liefde tot God die we [in de zieken] dienen met de liefdevolle vriendelijkheid die moeders geneigd zijn te hebben voor hun zieke kinderen". Daarmee moet toch iedereen gelukkig zijn, toch? Niet de hel natuurlijk. Maar ook niet de oversten van het ziekenhuis! Ze zijn hoogst bezorgd over Camillo de Lellis' "manifest": "Nu hij priester is, denkt hij hier de Messias (= lang ver-

wachte verlosser) te moeten zijn die hier zomaar eventjes alles zal veranderen. Hij wil hier de baas zijn en ons buitenwerken!" Andere bazen gaan niet zover, maar zeggen: "Allemaal leuk bedoeld, maar dit zal tóch nooit lukken. Nooit vindt Camillo genoeg medewerkers die echt zo edelmoedig zullen zijn!" Kortom: voor Camillo is nu één ding zeker: "Hier kunnen wij niet langer werken!"

En dus trekken hij en zijn dappere vrijwilligers eruit en landen in een ellendig arm en klein huis aan de andere kant van de rivier Tiber, in Trastevere. Alles moeten ze nog beginnen opbouwen. En ze zijn maar met drie. Met nóg minder dekens voor de koude nacht! Twee. Dus midden in de nacht: wisselen! Nummer drie: bibber-bibber!

Voor Camillo is nog een ding duidelijk: "Vermits we volgens hetzelfde heilige ideaal willen werken,

Steegjes van Trastevere

en niemand ons zo snel opneemt, lijkt mij het Gods wil te zijn dat we ... onze eigen orde oprichten!" "Hoe-ra!", zou je denken. Maar nu komt een nieuwe steen in de weg: de heilige biechtvader en vriend Filip Neri vindt dat idee "eigenzinnig"! Wat nu gedaan? Wel, vriendelijke reus Camillo is er de man niet naar om de voor hem zekere wil Gods zomaar los te laten. Zelfs niet als dit betekent zijn beste en heilige vriend op aarde te verliezen!

De reus en zijn zwerm inbrekers

Maar in Trastevere zien ze vanaf de winter van 1585 overal de "reus met de lappen-toog" verschijnen. Geroepen of niet. Op zoek naar mensen die liggen om te komen van de ellende. "Wat doet die nu? Hij breekt een paardenstal open! En dan? Hij begint te graven in de uitwerpselen van die beesten! Is die gek?" Nee! Camillo heeft een scherpe speurneus voor zieken. Camillo vindt wat hij verwacht: een doodzieke kerel die zich daar heeft ingegraven. In de koude winter is die zich gaan ingraven in de nog enigszins warme mest! In de str... De reus trekt hem eruit en neemt hem mee. Verwarmen, warme drank geven, eten geven, wassen en verplegen! Tot de jongen weer gezond is. Later in het jaar komen besmettelijke ziekten de overvolle stad Rome plagen. En de Romeinen zien weer Reus Camillo en zijn medewerkers door de steegjes wandelen. Wat doen ze? Hun oor te luisteren leggen. Letterlijk, aan de deuren en luiken. En inbreken! Ze hebben gerochel van een gevaarlijk

Paus Sixtus IV

zieke of stervende gehoord! Grendel weg en deur openbreken! En de zieke naar buiten gesleept! Zo langzaam wordt het "reddingsteam van de reus" in heel Rome bekend.

De paus, het huis en het rode kruis

Tja, als je zo'n reus bent en zó in de huizen klimt en met het pakje ellende (een zieke) op de schouder door Rome gaat, kan het niet anders zijn of je wordt bekend tot bij de paus. Sixtus IV is dat, de man van de beroemde "Sixtijnse Kapel" in het Vaticaan. De paus laat Camillo en zijn zwerm bij zich komen en zegt: "Jullie zijn door de hemel geroepen! Geroepen voor de edele dienst aan Christus, God en mens, ziek in de armen!"

De paus heeft een geschenk: het "Hospitium Apostolorum": en mooi maar stokoud (uit de 13^e eeuw) ziekenhuis. Onmiddellijk gaat Camillo

Hospitaal van de H. Geest

er op zijn manier aan de slag: “Het vuil en de rottigheid moeten weg: poetsen verlichten, verluchten, schone lakens bezorgen!” En zo begint hier een nieuw hoofdstuk: het “Hospitaal van de H. Geest”.

En Paus Sixtus heeft nog een tweede geschenk: eindelijk worden Camillo en zijn redders een religieuze orde: “De Orde van Reguliere Geestelijken voor de Dienst aan de “Zieken”, “Ministri Infirmorum” afgekort “MI”. Maar iedereen noemt hen naar hun stichter: “Camillianen”. Ze krijgen ook een eigen soort toog: zwart met een groot rood kruis erop. En daardoor gaat het “reddingsteam” nog veel méér opvallen!

En nu ze een orde zijn met de drie geloften (armoede, gehoorzaamheid en volmaakte kuisheid), voegt Camillo de Lellis er in zijn regel nog een vierde toe: “Elk lid van onze orde moet bij intrede beloven: bereid zijn het leven te geven voor de zieke. Ook als dat bij pestlijders is!”

**Een baby in de armen nemen:
OK. Maar iemand met adem die
stinkt als de pest?**

Een bezoeker van het Hospitaal van de H. Geest verhaalt: “Ik zag een arme kerel. Die had kanker in de mond en de stank van die pest-adem was niet te harden! Dan neemt toch die Camillo hem in de armen en geeft hem woorden van genegenheid. Met zijn gezicht in de lijn van die kanker-adem! Ik hoorde Camillo zeggen: ‘Ziel, mijn Heer, waarmee mag ik u dienen?’ Mij was duidelijk dat Camillo in die arme zieke direct Onze Lieve Heer zag”.

**Ook tussen échte pestlijders
te duiken? Eens zien!**

In het jaar 1588 zijn de Camillianen al zó bekend dat de stad Napels hun uitnodigt ook daar een ziekenhuis van naastenliefde op te richten. Zoals Jezus met Zijn apostelen: Camil-

Bootjes op de Baai van Napels

lo komt met twaalf man. En al gauw krijgen ze de kans te bewijzen of ze menen wat ze zeggen. Vóór de haven van Napels wordt een vloot schepen tegengehouden. Waarom? Ze hebben de pest aan boord! Een verschrikkelijke ziekte! Het pestvirus verspreidt zich makkelijk en snel. Bij een pestlijder geraakt de stoelgang in de bloedbaan en gaat dan van binnen op de huid drukken. Afschuwelijke gezwellen! Maar erger: als zo'n gezwel breekt, komt de verschrikkelijke pestlucht vrij. Nog ergere stank dan kanker-adem! En meestal sterft de zieke na het openbreken van die gezwellen.

Van zodra de Camillianen horen van de pest-vloot, weten ze wat ze te doen hebben. “Allen daarheen! Die arme zieke zeelieden mogen niet zonder naastenliefde of sacramenten sterven!” De Camillianen schepen in op roeiboten. Met hulpmiddelen en priester-ziekenkoffer. De stadsover-

heid waarschuwt hun: “Eénmaal daar aan boord, moeten jullie er niet op rekenen dat jullie nog terug de stad in mogen!” De Camillianen gaan tóch! En laten zich aan boord hijsen. Onophoudelijk verzorgen, moed geven, bidden, biechthoren, H. Oliesel en Communie toedienen. Begrafenismis en zeemansgraf. Van de twaalf Camillianen overleven het er twee niet. Die dappere helden hebben hun leven gegeven voor Jezus en de arme pestlijders. En de tien anderen? Worden vaak ook verschrikkelijk ziek, maar overwinnen het! Zoals ook zeelieden, die er levend vanaf komen. Ze zijn nu immuun: ze kunnen de ziekte niet meer krijgen en zelfs niet meer doorgeven. De stadsoverheid hoort ervan en beslist: “Jullie mogen allen terug van boord en de stad in.” Hoe-ra! De Napolitanen zijn van de pest gespaard, dankzij de dappere Camillianen die als een muur tussen hun en de pestlijders zijn gaan staan!

Camilliaan bij ziekbed

Niet te vroeg onder de aarde steken!

In Napels maakt Camillo een nieuwe, macabere (grijselijke) ervaring: na een begrafenis van velen tegelijk hoort hij nog geluid ... uit de graven! Hij heeft de les geleerd: sommigen zijn te snel met hun liefdesdienst! Camillo schrijft in zijn regel erbij: “Er wordt niemand begraven vóór een kwartier is verlopen na de officiële vaststelling van zijn ‘dood’!”

Geen rust meer

De Camillianen nemen toe in aantal. Maar hebben nóg handen te weinig. Overal roepen nieuwe uitdagingen. In 1591 wordt heel Rome geplaagd door hongersnood. Waar eerst geholpen? Die Camillianen lijken onvermoeibaar. Overal halen ze voedsel vandaan en snellen ze ter hulp. En Camillo als groot voorbeeld: in deze tijd van dringende nood maar drie

uur slapen, morgengebed, Mis en de straat op! Inspanningen verdubbelen! De zieken eerst! En de goede God zegent zijn dappere engelen! En hun patiënten. Na het weggaan van de reus, hoort men vaker de mensen spreken van “Un miracolo!” Een wonder! Bekeringsen en genezingen! Tja, en daarmee zijn de Camillianen al helemaal niet van de drukte af: de familieleden komen hun zieken direct bij het Hospitaal van de H. Geest door het raam schuiven! Van de stervenden is er vrijwel geen die niet zonder de troost van Jezus’ sacramenten sterft. En meest nog in de armen van de vriendelijke reus Camillo. Hij krijgt een nieuwe bijnaam: de “Vader van de goede dood”.

Het rode kruis op het slagveld

De Camillianen worden nu zó bekend dat elke Italiaanse stad naar hun hulp schreeuwt. Zo in 1594 Milaan. Camillo komt zelf en krijgt een gebouw: Ca’ Granda. Maar Milaan heeft nog een andere vraag: “Kunnen jullie mee de oorlog intrekken? Bij veldslagen blijven vele van onze soldaten op het slagveld liggen. Velen sterven, hoewel ze niet per se moeten, omdat niemand hun bloedverlies stelt, wonden ontsmet of gebroken botten spalkt”. Camillo neemt de uitdaging aan! Al in 1601 krijgen de Camilianen hun kans: in de Slag bij Canizza snellen de Camillianen de gewonden ter hulp. Ze hebben ziekententen, maar één krijgt een voltreffer en gaat in brand. Alles brandt af, behalve een toog van een Camilliaan. Die blijft met zijn groot rood kruis boven het slagveld

Ca' Granda - Milaan

wapperen! Vanaf nu weet iedereen dat hulp komt als hij dit rode kruis ziet. En dat al anderhalve eeuw vóór het officiële Rode Kruis zal worden opgericht.

Camillo bij zieke medebroeder

Nu weten legerleiders Camillo de Lellis en zijn ordebroeders te vinden: “Kunnen jullie ook bij ons mannen meesturen naar het slagveld?” Het is de tijd van de Turkenoorlogen. En daar heeft Camillo al van in zijn tienerjaren ervaring mee. Op de slagvelden in Hongarije brengen Camillianen ettelijke gewonden in veiligheid en staan ze stervenden bij om hun de weg naar de hemel te openen.

Lievelingspatiënten

Camillianen zijn niet alleen verplegers. Als je zo tussen de zieken gaat werken, wordt je zelf in het begin ook makkelijk ziek. En zo sterven in korte tijd veel Camillianen. Maar dan zorgt hun overste het liefst hoog-persoonlijk voor hun. Eén van hen kermt om hulp. Camillo: “Je moet in zo’n geval niet vragen, maar bevelen!” Liefdevol drukt hij dan de medebroeder aan de borst en zorgt moederlijk voor hem.

Zo bij de zieke Broeder Cesare Vici. Een man die sfeer in huis brengt met zijn vrolijke muziek. Camillo zorgt dat hij Cesare's lievelingsinstrument aan het ziekbed brengt.

Chique typen gaan er ook aan

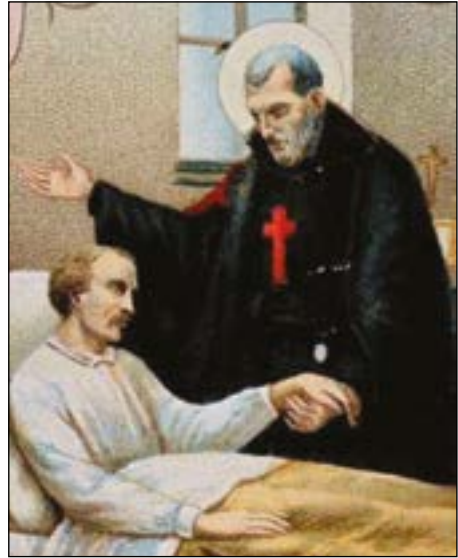
Ja: ook adellijke heren en hun zonen zijn sterfelijk. Ze worden ook ziek of raken gewond. Wanneer ze zien dat hun kwakzalvers het alleen maar erger maken, smachten ze naar Camillo. Liefst hemzélf. Waarom? Niet weinigen hebben gehoord dat de gebeden van de vriendelijke reus vaak verhoord worden. Wonder-genezingen! Of tenminste hebben ze nog de kans tot bekering op het sterfbed. Op dat gebied gebeuren bij de Camillianen nog méér wonderen.

Camilliaanse explosie

Na 1894 kent iedereen in Italië de Camillianen. Snel moeten ze zieken-

*Camillo - overal geliefd
- overal gevraagd*

Onvermoeibare oude Camillo

huizen oprichten: Napels, Milaan, Mantua, Genua. Door hun dienst als hospikken (hospitaalsoldaten) leren ook Hongarije en Duitsland de Camillianen kennen. En willen ze niet meer missen. Zo sticht Camillo de Lellis in zijn leven veertien kloosters en acht ziekenhuizen, en heeft hij 80 novicen en 242 religieuzen in zijn dienst. De nieuwe paus, weer een Sixtus (de Vijfde), schenkt aan de Camillianen ook nog een eigen kerkgebouw in Rome: Sint Maria Magdalena.

En de reus zelf? Is die niet kapot te krijgen?

Op een dag verrast Camillo zijn medebroeders met de geheimzinnige spreuk: "Ik eet het brood met smarten, want de goede God zegent mij met vijf barmhartigheden." Hij be-

Kerk Maria Magdalena - Rome

doelt: vijf kwalen. Ja: daarbij nog steeds het gewonde been. En méér. In 1607, nu is Camillo 57 is, vindt hij het niet meer verstandig met zijn gewonde lichaam door heel Italië te trekken, overal leiding te geven en persoonlijk zieken te tillen. Hij treedt af en laat een nieuwe overste kiezen. In 1613 houdt de Orde van de Camillianen een algemeen kapittel in Genua en de overste vraagt Camillo mee te gaan. Die doet het. Maar daar ter plaatse merkt Camillo dat hij niet lang meer “uit te zingen” heeft. “Ik smEEK u: laat mij terug naar ons huis in Rome brengen. Dáár wil ik ster-ven.”

De vorst die de stad bestuurt, één van de beroemde familie Doria, rust een fregat uit om Camillo naar zijn geliefde plek te brengen. De

goede reus dicteert zijn testament en zegt: “Ik laat mijn lichaam van stof achter in het land waar het werd geboren. Aan de duivel, de onrechtvaardige verleider, laat ik alle zonden. Ik behoud er geen, want heb over alle berouw. Aan de wereld laat ik alle ijdelheden. Maar mijn ziel geef ik aan mijn geliefde Jezus en Zijn heilige Moeder. Moge Hij mij in Zijn immense goedheid vergeven zoals Hij deed met Maria Magdalena. Moge Hij mij u ontvangen, zoals Hij haar heeft ontvangen”.

Op 64-jarige leeftijd landt de “Vader van de goede dood” nu zelf in Jezus armen. Zonder doodstrijd. De politie moet rond de kerk van Maria Magdalena heftig orde handhaven. Iedereen wil de Heilige Camillus de Lellis nog aanraken. Hij wordt samen met Johannes van God de patroon van de zieken, verplegers, dokters en ziekenhuizen.

Camillus zelf opgenomen

Jezus en de zieken

Zwaar lijden? Dat is voor anderen! Dacht je.

Wie van ons is zonder lijden? Niemand. Wie kan een leven lang zwaar lijden vermijden? Niemand. Als je denkt van wel, dan ben je of nog heel jong of over-beschermd. Niet gehard en sterk genoeg. Op een dag komt het, en dan moet je gewapend zijn. Nu al klaar zijn voor het “kruis”. Jezus is duidelijk: *“Wie Mijn volgeling wil zijn, moet Mij volgen door zichzelf te verloothen en elke dag opnieuw zijn kruis op te nemen. Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen. Maar wie zijn leven verliest om Mij-nentwil, die zal het redden. Wat voor nut heeft het voor een mens heel de wereld te winnen, als hij zichzelf hierdoor zijn ondergang berokkent?”* (Lc. 9, 23-25) En als je dan ziek, gewond of stervend bent, dan wens je

iemand die zo vriendelijk en zorgend is als die reus van een Camillus de Lellis. Met de woorden van Onze Lieve Heer: *“De Koning zal hun ten antwoord geven: Voorwaar, Ik zeg u: al wat gij hebt gedaan voor één van deze geringsten van mijn broeders, hebt gij voor Mij gedaan.”* (Mt. 25, 40) En dus: als we zieken kennen in onze omgeving? Altijd vriendelijk zijn! Waar het kan: helpen of hulp halen. En als hij of zij stervende is? Zeker ook een priester halen! Opdat de arme vooral zijn ziel redt! Dat is het doel van het leven, dat alleen is het belangrijkste. In de maand maart bidden en offeren wij voor de jonge mensen die Onze Lieve Heer roept om hun leven aan Hem te geven, opdat ze “ja” zeggen. In april doen we dat voor onze zieken en stervenden. Het gaat om echte naastenliefde. De Werken van Barmhartigheid.

Pater Koenraad Huysegems

Kinderen van God

Emma Mariani

6 november 1911 - 26 juli 1916

Vanaf haar eerste kinderjaren
trekt Jezus Emma aan

In Lucca, een stad in het Italiaanse Toscane, worden de graven van de H. Richard en de H. Zita geëerd. In Lucca heeft ook van 1878 tot 1903 de begenadigde H. Emma Galgani geleefd. Hier wordt ook het kleine genadekind Emma Mariani geboren. Het kind staat al zeer vroeg open voor het geheimvolle werk van God.

Emma Mariani wordt in Lucca geboren op 6 november 1911 en sterft er op 26 juli 1916. De Heiland in het Tabernakel, Jezus, trekt de kleine Emma op een opvallende wijze tot zich.

Emma is maar twee jaar en enkele maanden, wanneer zij met haar tante Cerasina meermaals naar de kerk gaat. Kloosterkerken zijn veelal van buiten niet herkenbaar zoals andere kerken of kapellen dat wel zijn. Emma echter zegt plots, wanneer zij aan zo'n gebouw voorbijgaat: *“Ik voel de lieflijke geur die van Jezus uitgaat. Dan moet Jezus in de nabijheid zijn. Waar zou Hij zijn? – Ik zie toch nergens een kerk”*.

“Daar is de gesloten kerk van kloosterzusters,” zegt iemand. Zij gaan binnen. In de kerk is het H. Sacrament ter aanbidding uitgesteld. Emma gaat naar voren, knielt neer, aanbidt Jezus en werpt Hem vele kushandjes toe.

Dan bidt zij stil. Tante Cerasina maant zachtjes aan tot weg gaan. Maar Emma merkt het niet. Haar blik is strak gericht op Jezus in de monstrans. Dan komt ze weer tot zichzelf, werpt nog een kushandje naar de Allerheiligste, buigt diep, kust de grond en zegt tegen haar tante: *“Waarom staat u daar zo onbeweeglijk? – Waarom knielt u niet neer en kust u de grond niet?”* “Ik heb het al gedaan. Waarom overigens zou ik de grond moeten kussen?” *“Weet u dan niet dat Jezus tegenwoordig is? Ziet u, voelt u Hem niet? – Kniel toch neer. – Weet u niet dat Jezus God is? – Ja, een grote God, en wij zijn zo onbeduidend klein,”* zegt Emma. Daarbij wijst zij met haar handje tot bijna op de grond: *“Kijk hier, zo nietig zijn wij.*

Jesus is groot, zeer groot!” Daarbij heft zij haar handjes zo hoog zij kan. “Kijk, Hij is zo groot dat Hij tot in de Hemel reikt. Kniel toch neer!”

De tante wordt ongeduldig. “Gaan we nu, kindje, anders wordt het te laat,” zegt zij. Dan zucht Emma heel diep: “Arme Jezus! – Maar ik zie U heel graag.”

Wanneer men aan Emma vraagt wie haar dat alles leert, antwoordt zij: “Niemand leert me dat; ik voel dat hier van binnen”. Dan legt zij haar handje op haar hart: “Jezus heeft het mij gezegd. Hij zegt me trouwens heel veel”.

Op een dag vraagt men haar: “Ziet God alles?” – “Ja, alles. Alles, zelfs in de kleinste schuilhoek.” Zij wijst dan op haar voorhoofd. “Wat heb jij dan daarbinnen?” – “Wat zou ik daar hebben? Daarbinnen zijn mijn gedachten.” – “Hoeveel zijn er daar?” “Ik heb maar één gedachte. Ik denk aan Jezus.” Even denkt zij na en voegt er dan bij: “Nee, ik heb er veel. Ik denk aan Jezus, aan de Hemel, aan de Hemelmoeder, aan de lieve Engelen en Heiligen”.

Altijd weer verzekert zij: “Ik heb zoveel in mijn hart dat ik alleen met Jezus kan bespreken.”

Wanneer Emma te Communie gaat

Groot is het verlangen van Emma naar de H. Communie. Zij hongert gewoon naar het Hemelse Brood. Eindelijk komt de grote dag, 18 november 1914. Emma is dan drie jaar. Haar gezicht straalt van geluk. Daarbij is zij heel aandachtig en rustig als een engel. Van nature uit zeer levendig, houdt zij, zoals alle kinderen, van spel en grapjes. Maar voor het Tabernakel geknield, vergeet

zij alles wat haar voorheen verheugde. Jezus leeft in haar en zij leeft in Jezus.

Dat Emma al op driejarige leeftijd tot de H. Communie wordt toegelaten, is zeer uitzonderlijk. Maar het gaat niet in tegen wat de H. Paus Pius X in 1910 zei over de toelating tot de H. Communie voor kinderen: “De kinderen moeten wel in enige mate hun verstand kunnen gebruiken, de grondwaarheden van het katholiek geloof kennen, de H. Hostie als het Lichaam van Jezus onderscheiden van gewoon brood, en met een rein hart en aandacht te Communie gaan”.

Dat alles is, door de werking van de H. Geest, in de ziel van Emma reeds op driejarige leeftijd aanwezig.

Omdat de ziel voor het ontvangen van het Lichaam van Jezus rein moet zijn, dat wil zeggen in staat van heiligmakende genade, wil de Kerk dat de kinderen voor hun Eerste H. Communie het Sacrament van de H. Biecht ontvangen. Bij Emma wil men hiermee wachten. Men vermoedt bij haar maar heel weinige, kleine vergeeflijke zonden. Maar dan zoekt Emma zelf de weg naar het Sacrament van de Biecht. Omdat zij weet dat de ziel dan pas geheel rein is.

Emma gaat dikwijls te Communie. Zij wil ook biechten. Gezwind gaat zij naar de sacristie, waar Kanunnik Francesco della Santina is. Zij vraagt beleefd en bescheiden: *“Heer kanunnik, kunt u mijn biecht horen?”* *“Zeker, mijn kind, wacht op mij tot aan het einde van mijn Heer Jezus-gebed.”* *“Dank u.”*

De kleine verwijdert zich. Na het gebed gaat Emma te biechten. De biechtvader vraagt haar; *“Kind, jij verheugt je wel op je Eerste H. Communie?”* *“Eerwaarde, ik heb mijn Eerste H. Communie reeds ontvangen. Maar te biechten ben ik nog niet geweest.”* *“Ga jij vaak te Communie?”* – *“Iedere dag, wanneer dit mogelijk is.”* *“Doe je dat graag?”* – *“Zielsgraag, eerwaarde.”*

Emma gaat nu dikwijls te biechten. Wat haar daar gezegd wordt, volgt ze nauwkeurig op. Bij haar eerste Biecht werd haar gevraagd de Oefening van Berouw te bidden. *“Ik ken die akte nog niet,”* zegt het kleine meisje. *“Bid de akte dan samen met mij!”* Dat doet Emma gewillig en vol berouw. *“Kind, leer dat gebed, want dat moet je kennen.”* *“Ja, eerwaarde, tegen volgende keer ken ik het zeker uit het hoofd.”*

Dat is zo. Wanneer Emma de volgende zaterdag te biechten gaat, zegt ze met blije trots: *“Eerwaarde, nu ken ik de Oefening van Berouw.”*

Trouwe liefde voor Jezus en voor de ongedoopten

De liefde van Emma voor Jezus is ontroerend. Iedere avond gaat zij naar de kerk van de H. Simon, waar een beeld van het Kindje Jezus vereerd wordt. Zij werpt Hem ontelbare kushandjes toe en spreekt vertrouwelijk met Hem: *“Weet u dat, lieve kleine Jezus? Ik heb U zo graag. Aan U schenk ik heel mijn hart. U moet mij ook het Uwe schenken”*. In haar hart verneemt zij het antwoord van Jezus: *“Weldra zal Ik je door de engelen naar de Hemel laten brengen”*.

Haar liefde voor het Kindje Jezus wekt haar interesse voor de ‘heidense kindjes’, en ook voor de kinderen die Jezus nog niet kennen en nog niet gedoopt zijn.

Later op haar ziekbed smeekt zij met aandrang: *“Het geld dat u voor mij wilt uitgeven, geef dat aan de arme kindjes die nog niet gedoopt zijn. Opdat zij ook de lieve God leren kennen en liefhebben. Dat belooft u mij, nietwaar?”*

Ziekte en vroege dood

Emma wordt ziek en heeft veel pijn. Wanneer Emma haar haren gekamd worden, lijdt zij hevige pijnen. Zij kan

nauwelijks het wenen onderdrukken. Tante vertelt haar dan bij het krullen van haar haren over het lijden van Christus. Bijzonder over de pijnen bij Zijn doornenkroning. Vanaf dan onderdrukt Emma elke uiting van pijn. De gezondheidstoestand van het kind verslechtert. Op 10 juli gaat zij naar de kerk om de H. Communie te ontvangen. De volgende dag is haar toestand zeer bedenkelijk. Men moet haar de kerk binnendragen. Daar aangekomen wil Emma lopen. Want zij wil alleen, zonder hulp naar haar Jezus gaan.

Op 15 juli kan zij haar bedje niet meer verlaten. Emma weent bitter omdat zij Jezus nu niet meer kan ontvangen. Men belooft haar de H. Communie naar de

ziekenkamer te brengen. Dat maakt haar ietwat rustig en zij zegt: “*Nu goed, voor vandaag zal ik dat offer brengen voor Jezus*”.

Maar het duurt nog tien dagen, tot 25 juli, eer dat aan het verlangen van het kind voldaan wordt. De laatste drie dagen ziet of hoort zij niets meer, maar blijft wel rustig en geduldig.

Op 26 juli 1916 gaat ‘het kind van het Tabernakel’ naar de Hemel. Haar leven was kort, maar zeer rijk aan inhoud. En die inhoud is ‘Jezus’. Wat haar hartje vervulde, was haar liefde voor Jezus. Waar zij naar streefde en ook bereikte, was haar vereniging met Jezus in de Hemel.

*Uit: Kinderen van God, deel 1; vertaling, uitgave en bestelling
Foyer Marthe Robin vzw, Kapelsesteenweg 208, 2930 Brasschaat, België,
tel. 0032 (0)3 645 14 67, e-mail: foyer.marthe.robin@skynet.be*

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van januari?

<i>Aantal Schatkisten:</i>	22
Dagelijkse Toewijding	607
H. Mis	187
H. Communie	151
Geestelijke Communie	461
Offers	679
Tientjes	2.880
Bezoek aan het Allerheiligste	64
Meditatie	197
Goed Voorbeeld	674
Puntje	608

Puntje

Luister eens, het Puntje voor maart en april is:

Werken van Barmhartigheid doen!

Beste Kruisvaarders,

In het 25^e hoofdstuk van het Evangelie volgens de H. Mattheus lezen we het volgende: “Wanneer dan de Mensenzoon in Zijn heerlijkheid komt, en alle engelen met Hem, zal Hij plaats nemen op de troon van Zijn majesteit. En alle volkeren zullen voor Hem worden vergaderd: maar Hij zal ze van elkander scheiden, zoals een herder scheiding maakt tussen schapen en bokken. En de schapen zal Hij aan Zijn rechterhand plaatsen, de bokken aan Zijn linkerhand. Dan zal de Koning zeggen tot hen, die aan Zijn rechterhand staan: Kom, gezegenden van Mijn Vader; neemt bezit van het rijk, dat voor u is bereid van de grondvesting van de wereld af. Want Ik was hongerig, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik was dorstig, en gij hebt Mij te drinken gegeven. Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij opgenomen. Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; ziek, en gij hebt Mij bezocht; in de gevangenis, en gij zijt Mij komen bezoeken. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden: Heer, wanneer zagen we U hongerig, en spijsden we U of dorstig, en gaven we U te drinken? Wanneer zagen we U als vreemdeling, en namen U op; of naakt,

en hebben we U gekleed? Of wanneer zagen we U ziek of in de gevangenis, en zijn we tot U gekomen? Dan zal de Koning hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: Wat gij voor één van Mijn geringste broeders hebt gedaan, dat hebt gij voor Mij gedaan.

Maar dan zal Hij zeggen tot hen, die aan de linkerhand staan: Ga weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur; dat bereid is voor de duivel en zijn engelen. Want Ik was hongerig, en gij hebt Mij niet te eten gegeven; dorstig, en gij hebt Mij niet te drinken gegeven. Ik was vreemdeling, en gij hebt Mij niet opgenomen; naakt, en gij hebt Mij niet gekleed; ziek en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet bezocht. Dan zullen

ook zij antwoorden: Heer, wanneer zagen we U hongerig of dorstig, vreemdeling of naakt, ziek of in de gevangenis, en hielpen we U niet? Dan zal Hij hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u; wat gij niet hebt gedaan voor één van deze geringsten, dat hebt gij ook voor Mij niet gedaan. Dan zullen zij gaan in de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven”.

Beste Kruisvaarders, we zijn opnieuw in de vastentijd aangekomen. Een tijd waarin wij veel goeds voor het heil van onze ziel kunnen bewerken. Onze Moeder de H. Kerk noemt deze vastentijd in haar liturgie *sacratissimum maximumque jejunium*, de hoogheilige en voortreffelijke vastentijd. Ook de kerkvaders, dat zijn de belangrijkste bisschoppen van de eerste eeuwen, zijn allemaal enthousiast over de vastentijd. De H. Johannes Chrysostomus spreekt over dagen die als een turn- en wapenoefening moeten zijn. De H. Leo de Grote spreekt zelfs over dagen van krijgsoefeningen.

Wat de Kerk en de kerkvaders hiermee bedoelen, is dat wij ons katholiek geloof in daden moeten omzetten – in het bijzonder in de vastentijd. We

moeten ijveriger zijn in het beoefenen van de katholieke leer. Ons geloof moet zichtbaar zijn in de taken die wij dagelijks uitvoeren – hoe wij met onze naasten omgaan.

Onze Heiland zegt dat als wij ons geloof in daden omzetten en niet enkel maar bij de theorie blijven, dit een vorm van apostolaat is. “*Zo moet uw licht schijnen voor de mensen, opdat ze uw goede werken mogen zien en uw Vader verheerlijken, die in de hemel is.*” (Mt. 6, 16) Dat past goed bij ons! Onze strijdkreet luidt immers: wees apostel! Geef het voorbeeld!

Ook de H. Petrus leerde aan de eerste Christenen: “*Broeders, te midden van de heidenen moet gij een voorbeeldig leven leiden, opdat zij juist in die dingen, waarvoor zij u als boosdoeners uitmaken, bij nader toezien, omwille van uw goede werken, God gaan verheerlijken!*” (1 Pt. 2, 12)

Johannes Chrysostomus schrijft: “*De kinderen van rijke en voornamen dragen gouden kettingen, opdat men aan hen zou kunnen zien dat zij kinderen van welgestelde ouders zijn. Zo moeten de katholieken openlijk Werken van Barmhartigheid beoefenen, opdat men aan hen zou kunnen zien, dat zij kinderen van de Vader van de barmhartigheid zijn*”.

De catechismus leert ons de **7 lichamelijke Werken van Barmhartigheid**: hongerigen voeden, dorstigen te drinken geven, naakten kleden, vreemdelingen herbergen, zieken bezoeken, gevangenen loskopen en doden begraven.

De 7 **geestelijke Werken van Barmhartigheid**, in waarde nog groter dan de 7 lichamelijke werken omdat ze de ziel betreffen, zijn: zondaars terechtwijzen, onwetenden onderrichten, twijfelenden raad geven, bedroefden troosten, onrecht geduldig dragen, beledigingen vergeven en tenslotte voor levenden en doden bidden.

Gedurende deze vastentijd zullen we ons als Puntje toeleggen op deze Werken van Barmhartigheid. Natuurlijk kunnen we het ene werk al gemakkelijker in praktijk omzetten dan het andere. 'Zieken bezoeken' zal ons beter lukken dan 'gevangenen loskopen' of 'doden begraven'. Daarom hebben we een weekplannetje van de Werken van Barmhartigheid samengesteld.

Op zondag zullen we er alles aan doen om de H. Mis goed bij te wonen en onze H. Communie voor te bereiden, eventueel met een mooie geestelijke Communie, en onze dankzegging verzorgen. Dan hebben we onze eigen hongerige ziel gespijzigd met het Brood des Hemels, Jezus Christus zelf. ('*Hongerigen voeden*')

Op maandag zullen we andere kinderen op school of elders tenminste eenmaal over Jezus spreken of met hen bidden. Zo zullen wij de dorst van hun ziel stillen, want elke ziel verlangt naar God. Ook zullen we op deze manier de dorst van God naar zielen een beetje stillen. God wil dat alle zielen zich naar Hem begeven en zich redden. ('*dorstigen te drinken geven*' en '*onwetenden onderrichten*')

Op dinsdag zullen we spelen met kinderen die op de speelplaats vaak alleen staan. We zullen ze een vriendschap aanbieden en een plaats in ons hart. ('*vreemdelingen herbergen*')

Op woensdag zullen we een zieke of eenzame persoon helpen of bezoeken. Dit kan door voor hen een klusje op te knappen of eenvoudigweg eens te telefoneren en te vragen hoe het met hen gaat. ('*zieken bezoeken*' en '*bedroefden troosten*')

Op donderdag zullen we ons heel speciaal toeleggen om altijd het goede voorbeeld te geven. Wij denken in elke situatie of ogenblik na wat Jezus zou doen of hoe wij door onze daden een apostel kunnen zijn. Door onze daden kunnen we misschien andere kinderen aan het denken zetten, zodat ze eveneens aan zichzelf gaan werken. Wij mogen nooit vergeten dat ook in hun ziel een gevecht gaande is tussen goed en kwaad. Vaak twijfelen onze kameraden bij het nemen van een beslissing. Moge ons gedrag de juiste raad geven! ('*zondaars terecht wijzen*' en '*twijfelenden raad geven*')

Zeven Werken van Barmhartigheid

Op vrijdag zullen we denken aan Jezus op het H. Kruis, toen Hij sprak: “*Vader, vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen!*” Jezus vergaf Zijn beulen. Ook wij willen onze Heiland navolgen door het een of ander te verdragen en op te offeren. Ook wij willen geen wrok koesteren of koppig zijn. (*‘onrecht geduldig dragen’* en *‘beledigingen vergeven’*)

Op zaterdag zullen we drie Weesgegroeten bidden voor de overledenen. (*‘doden begraven’* en *‘voor levenden en doden bidden’*) Door te bidden zullen we ook de zielen uit het vagevuur bevrijden. (*‘gevangenen loskopen’*)

Zo zien jullie, beste Kruisvaarders, wij kunnen dus heel gemakkelijk alle 14 Werken van Barmhartigheid in de Vastentijd verrichten. Onze Heiland zal er zo’n enorme vreugde aan beleven! Ook wij en de naaste zullen er positieve effecten van oogsten.

Het hoofdpunt van ons geloof is de liefde. De liefde tot God en de naaste. Geen enkel ander geloof heeft de oprechte, bovennatuurlijke liefde. Zeker niet tot de evenmens.

Aan de maat waarin wij deze werken volbrengen, zullen we ook kunnen zien hoeveel wij in de liefde tot God gegroeid zijn. Wij zeggen gemakkelijk dat wij God beminnen. Dat is gemakkelijk, want God zien we niet. De naaste is echter het zichtbare beeld van de onzichtbare God. Als we onszelf niet kunnen overwinnen om goed te doen aan onze naaste, uit liefde tot God, dan staat die liefde maar op een laag pitje.

Aldus, beste Kruisvaarders, zetten we ons aan het werk. Volbrengen we dagdagelijks het puntje! “Beminnen wij niet met woord en tong, maar in daad en waarheid” (*1 Jh. 3, 18*) Goede moed en gezegende Vastentijd!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Reformatie en Contra-Reformatie

Concilie van Trente

Geen wonder, dat leden van de Sociëteit ook een grote rol speelden op het beroemde concilie, dat, met lange onderbrekingen, van 1545-1563 gehouden werd te Trente. In de laatste

periode ervan was onze landgenoot de H. Petrus Canisius met de H. Carolus Borromeus de drijvende kracht van die Kerkvergadering.

Sinds het optreden van Luther was herhaaldelijk en met aandrang ge-

Concilie van Trente

Paus Paulus III

vraagd om een algemene kerkvergadering. Maar nog steeds bestond het gevaar, dat een concilie in plaats van met de paus samen te werken, zich boven de paus zou plaatsen; bovendien maakten de voortdurende oorlogen tussen Karel V en Frans I van Frankrijk het buitengewoon moeilijk om de bisschoppen bij elkaar te doen komen: de vorsten hadden nu eenmaal op de kerkelijke zaken een grote invloed. Eindelijk riep Paulus III de bisschoppen van de hele Kerk naar Trente in het jaar 1545. De moeilijkheden waren eindeloos, het concilie moest tot tweemaal toe geschorst worden, maar zo groot was het algemeen verlangen naar de oplossing van de moeilijkheden, die door het optreden van de kerkhervormers veroorzaakt waren, en zó groot de behoefte aan hervorming van de kerkelijke tucht, dat men alle bezwaren overwon, en Paus Pius IV in 1563 het concilie kon sluiten.

Een groots werk had het concilie volbracht. De punten van de geopenbaarde leer, die de hervormers hadden aangevallen, waren nauwkeurig omschreven en vastgesteld; over de bronnen van de Openbaring, de H. Schrift en de kerkelijke overlevering, over de aard van de rechtvaardigmaking, over de Sacramenten kan voortaan onder Katholieken geen twijfel meer zijn; over de kerkelijke tucht, met name over de opleiding van de priesters, over het kloosterleven, over het huwelijk waren heilzame bepalingen gemaakt. Toen de Vaders van Trente die stad verlieten, namen ze de vaste overtuiging mee, dat ze gewichtig werk van wereldhistorische betekenis hadden tot stand gebracht, en het vaste besluit om wat op het concilie verordend was, nu ook krachtig door te zetten in hun bisdommen. En dat gebeurde.

Contra-Reformatie

Vooreerst door de pausen, die onmiddellijk na het concilie de Kerk bestuurden: de H. Pius V (1566-1572) bracht de Romeinse Curie (zo noemt

H. Paus Pius V

men de kerkelijke bestuurscolleges te Rome), die zoveel ergernis had gegeven, op de hoogte van haar taak, en strekte zijn zorgen uit tot de hervorming van kloosters over de hele Kerk. Wat zijn voorgangers een eeuw lang met politieke middelen zonder succes hadden nagestreefd, bereikte deze heilige. In 1571 maakte de slag bij Lepanto een einde aan de Turkse bedreiging in de Middellandse zee; de vrome paus schreef het succes toe aan het rozenkransgebed. Ook bracht deze paus de Romeinse Catechismus tot stand voor het onderricht van de geestelijken, en de grote liturgische hervorming die het Romeinse Brevier en het Romeinse Missaal overall verplichtend stelde. Gregorius XIII (1572-1585) begon ten opzichte van

de “hervorming” en het Oosterse schisma het tegenoffensief, door in Rome colleges te stichten naast dat voor de Duitsers, dat de H. Ignatius reeds tot stand bracht, ook voor de Hongaren, Engelsen, Ieren, Grieken, Maronieten, Armeniërs. De in die colleges gevormde priesters werden dan teruggezonden naar hun eigen land om in de zielzorg te werken voor de uitbreiding van de Kerk. Van Gregorius XIII is ook de Gregoriaanse tijdrekening die we thans nog volgen. Sixtus V (1585-1590) reorganiseerde de Romeinse Curie door de kardinalen over verschillende bestuursorganen, die ieder hun eigen taak toegewezen kregen, te verdelen. Deze bestuursorganen dragen de naam van “Congregaties”. Vermeldenswaardig is, dat onder deze paus de beroemde koepel van de St. Pieter, door Michel Angelo reeds ontworpen, gebouwd werd door Giacomo della Porta.

H. Carolus Borromeus

In de geest van het concilie werkten in alle landen een aantal voortreffelijke mannen, die door hun arbeid invloed hadden op de geestelijkheid en het volk, en de Kerk vernieuwden.

In Italië munt de H. Aartsbisschop van Milaan uit, Carolus Borromeus. Toen hij in 1559 zijn studie te Parijs had voltooid, werd in hetzelfde jaar zijn oom paus onder de naam van Pius IV. Deze riep zijn neef naar Rome, waar hij hem belastte met de zorg voor de staatszaken. Volgens het slechte gebruik van de tijd kreeg hij van zijn oom allerlei posten en waardigheden. Carolus aanvaardde ze, omdat hij wel moest. In 1560 werd

hij aartsbisschop van Milaan, maar bleef te Rome, waar hij ijverde voor de voortzetting van het Concilie van Trente. In 1563 was dat ten einde en nadien probeerde hij telkens verlof te krijgen om naar zijn aartsbisdom te gaan. In 1565 lukt hem dat, en wordt hij de modelbisschop, die de decreten van het concilie in zijn bisdom doorvoert. Hij begon met de tucht in de kloosters te herstellen; niet minder zorgde hij voor zijn eigen geestelijkheid, die weldra voelde, dat er ernst moest gemaakt worden met het werk in de zielzorg en met de studie van de theologie. Niet alleen hield de aartsbisschop jaarlijkse synoden met zijn geestelijken, maar hij bezocht

hen ook in hun parochies, en stelde zich van de noden van het volk op de hoogte. De grote moeilijkheid is overal geweest, hoe men in plaats van de oude geestelijken, die in de sleur van oude misbruiken gevangen zaten, nieuwe zou krijgen met een frisse geest. Het concilie had het middel aangegeven in de seminaries. Dat middel greep Carolus Borromeus aan, en toen hij stierf in 1584 liet hij aan de wereld het voorbeeld na van een heilig bisschop, die zichzelf niet had gespaard en persoonlijk pestlijders had verpleegd – en het model van een hervormd diocees.

Duitsland had zijn grote hervormer in de Nijmeegse burgemeesterszoon Petrus Canisius, die in 1593 te Mainz in de Sociëteit van Jezus trad. Meer dan vijftig jaar heeft hij gewerkt aan de Contrareformatie. Dat Zuid-Duitsland voor de Kerk behouden bleef, is te danken aan zijn gedegen prediking, aan zijn geschriften, waaronder zijn catechismus uitmunt, en aan verschillende gebedenboekjes, die ruime verspreiding vonden. Daarnaast zien we hem bezet met wetenschappelijk werk van historische aard om de waarheid van de Kerk te verdedigen, met het stichten van niet minder dan twaalf colleges voor de opvoeding van de jeugd, van vele seminaries voor de opleiding van de geestelijken, hij doceert aan universiteiten, bewerkt de bisschoppen om de decreten van Trente door te voeren, geeft Geestelijke Oefeningen en zo meer. In 1925 werd Petrus Canisius door Pius XI heilig verklaard en tot kerkleraar verheven.

H. Petrus Canisius

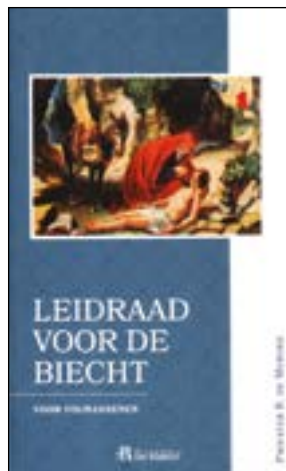
Jaarprogramma 2022

Wanneer?	Waar?	Wat?
van t/m		
06-03	Gerw./Lei./ Utr.	Vastenbezinning (+ Derde Orde + M.I.)
30-04	Utrecht	Derde Orde FSSPX
02-05	07-05 Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
26-05	Gerw./Lei./ Utr.	Eerste H. Communie
04-06	06-06 Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
19-06	Gerw./Lei./ Utr.	Sacramentsprocessie
25-06	nader te bepalen	Derde Orde FSSPX
02-07	Zaitzkofen (D)	Priesterwijding E.H. J. De Bruyn
09-07	Antwerpen	Eerste Plechtige Mis E.H. De Bruyn
22-07	Gerwen	} Eerste Mis E.H. De Bruyn
23-07	Leiden	
24-07	Utrecht	
25-07	30-07 Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
01-08	12-08 Susteren	EK-jongens/meisjeskamp
16-08	20-08 Keulen	Fietstocht met Broeder René Maria
27-08	28-08 Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle (1572-2022)
17-09	Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
24-09	nader te bepalen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
01-10	Banneux	Bedevaart District Benelux
09-10	Leiden	Patroonsfeest
10-10	15-10 Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
22-10	Gerwen	Aanbiddingsdag
29-10	nader te bepalen	Derde Orde FSSPX
13-11	Utrecht	Patroonsfeest
19-11	Antwerpen	M.I.
20-11	Gerwen	Patroonsfeest
20-11	Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
27-11	Gerw./Lei./ Utr.	Adventsbezinning (+ Derde Orde + M.I.)

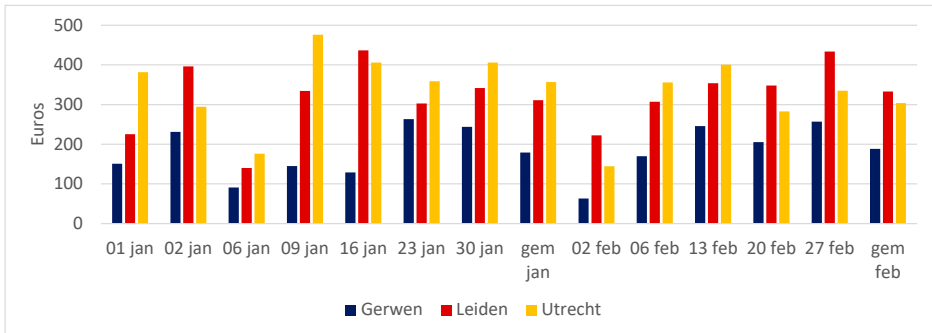

Onze Overledenen

Mevr. M.	Vehof-Kokhuis	Ambt-Delden	03	03	2009
Mevr. J.W.	Verhage-Daniëls	Rijswijk	05	03	1995
Hr. H.	van Uden	Helmond	05	03	2004
Hr. M.F.H.	Huberts	Venlo	07	03	1996
Hr. A.F.M.	Bongers	Aarle-Rixtel	10	03	2006
Hr. P.	Ceelen	Eindhoven	11	03	1987
Hr. M.H.	Aupers	Amsterdam	15	03	2009
Hr. A.	Schröder	Maastricht	22	03	1996
Hr. F.B.J.	Meerhoff	Zaandam	22	03	2007
Hr. R.H.	van Hezewijk	Nijmegen	24	03	1990
Hr. C.H.	Hooreman	Haarlem	24	03	2010
Hr. B.	van Nieuwkerk	Helmond	28	03	2008
Mevr. E.M.J.P.	de Goede-Oey	Eindhoven	30	03	2000
Mej. M.A.	Alders	Haarlem	01	04	2010
Mej. M.E.	van Leeuwen	Genk (B)	01	04	2004
Mej. M.M.	Bovenlander	Den Haag	03	04	2001
Hr. W.	van der Pol	Mook	06	04	2012
Mevr. A.W.S.	Lodewijks- Nijhoff	Hilversum	10	04	1995
Hr. A.	Mentink	Eindhoven	11	04	1987
E.H. C.	Goethals	Wetteren	14	04	2006
Hr. G.W.	Messing	Leusden	21	04	1991
Hr. J.H.	Taris	Groningen	23	04	2000
Mej. H.A.M.	Knoops	Valkenswaard	25	04	2018
Mevr. M.A.J.	Bertens-Willemsen	Tilburg	29	04	2008

Collecten in de maanden januari en februari 2022

Dankzij de Parochie H. Kruis te Nuenen werden op 8 februari jl. de engelen die voeger op het hoogaltaar van de oude St. Clemenskerk stonden, na 55 jaar verborgenheid, naar hun vroegere plaats teruggebracht.

Neem zoveel mogelijk deel aan de plechtigheden van de Goede Week! Aan elk van deze is een volle aflaat verbonden!
U bent van harte uitgenodigd!

Tijd om zijn Pasen te houden

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag

Expositie Lijkwade in Gerwen

Passiezondag 3 april t/m zondag 1 mei 2022

Kalender Gerwen

Maart

di.	1	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	2	18.30	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
do.	3	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel. en H. Lucius, paus en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	6	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); kinderzegen; Askruisje
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
Vastenbezinning		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
ma.	7	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Thomas v. Aquino, bel. en kerkl
di.	8	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes-De-Deo, bel.
wo.	9	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
do.	10	17.30	Lof	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Martelaren v. Se- baste
		18.30	H. Mis	
vr.	11	17.45	<i>Kruisweg</i>	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		18.30	H. Mis	
za.	12	9.00		H. Mis Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.; <i>vas- ten en onthouding aanbevolen!</i>
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	13	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
ma.	14	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
di.	15	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
wo.	16	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)

do.	17	17.30	Lof	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gertrudis, maagd (bisdom 's Hertogenbosch) en H. Patricius, biss. en bel.
		18.30	H. Mis	
vr.	18	17.45	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. v. Jeruzalem en kerkl.
		18.30	H. Mis	
za.	19	9.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
		11.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	20	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
ma.	21	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt
di.	22	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
wo.	23	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
do.	24	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gabriël, aartsengel
vr.	25	17.45	<i>Kruisweg</i>	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Vasten; sterfdag van Mgr. M. Lefebvre in 1991
		18.30	gez. H. Mis	
za.	26	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	27	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten, Laetare (1^e kl.)
ma.	28	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes v. Capistrano, bel.
di.	29	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
wo.	30	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
do.	31	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)

April

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus v. Paula, bel.; daarna uitsteling tot 12.30 uur
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	3	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.); kinderzegen
ma.	4	18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Isidorus, biss. en kerkl.
di.	5	18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Vincentius Ferrerius, bel.
wo.	6	7.15	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
do.	7	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)

vr.	8	17.45 18.30	Kruisweg H. Mis	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1° kl.); ged. v.d. Passietijd; <i>feestdag v.d. Zusters FSSPX</i>
za.	9	9.00 10.30	H. Mis <i>Onderricht</i>	v.d. Passietijd (3° kl.) <i>Godsdienstlessen</i>
zo.	10	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1° kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
ma.	11	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1° kl.)
di.	12	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1° kl.)
wo.	13	7.15	H. Mis	in de Goede Week (1° kl.)
do.	14	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1° kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	15	14.00 15.00	Kruisweg Liturgie	Goede Vrijdag (1° kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i> met zingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	16	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1° kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	17	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1° kl.)
ma.	18	9.00	Hoogmis	Tweede Paasdag (1° kl.)
			<i>gewijzigde tijd i.v.m. de wielerronde v. Gerwen</i>	
di.	19	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1° kl.)
wo.	20	7.15	H. Mis	in de Paasweek (1° kl.)
do.	21	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	in de Paasweek (1° kl.)
vr.	22	12.00	Huwelijksmis	in de Paasweek (1° kl.)
za.	23	9.00 10.30	H. Mis <i>Onderricht</i>	in de Paasweek (1° kl.) <i>Godsdienstlessen</i>
zo.	24	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1° kl.)
ma.	25	18.30	H. Mis	H. Marcus, evangelist (2° kl.); ged. v.d. Kruisdagen; <i>na de Mis Litanie v. alle Heiligen</i>
di.	26	18.30	H. Mis	HH. Cletus en Marcellinus, paus. en mart. (3° kl.)
wo.	27	7.15	H. Mis	H. Petrus Canisius, bel. en kerkl. (3° kl.)
do.	28	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Paulus-van-het-Kruis, bel. (3° kl.)
vr.	29	7.15	H. Mis	H. Petrus v. Verona, mart. (3° kl.)
za.	30	9.00	H. Mis	H. Catharina v. Siëna, maagd (3e kl.)

Mei

zo. 1 10.30 Hoogmis **H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd** (1^e kl.); ged. 2^e zondag na Pasen; *kinderzegen; tweede collecte voor de seminaries*

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht kinderen: 12, 19 en 26 maart en 2, 9 en 23 april

Vastenbezinning: 6 maart (Ook voor Derde Orde en M.I.)

J.K.I.-bijeenkomsten: 6 en 13 maart en 10 april

Misdienaars-bijeenkomst: 12 maart

Katholieke Mannenavond: 18 maart

E.K.-bijeenkomsten: 20 maart en 3 april

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Maart

wo.	2	18.30	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel. en H. Lucius, paus en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	6	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1 ^e kl.); <i>kinderzegen; Askruisje</i>
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
Vastenbezinning		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde
vr.	11	17.45	<i>Kruisweg</i>	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		18.30	H. Mis	
za.	12	9.00		H. Mis Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>

	10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 13	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
vr. 18	17.45	Kruisweg	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. v. Jeruzalem en kerkl.
	18.30	H. Mis	
za. 19	9.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
	11.00	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 20	10.30	Hoogmis	3 ^e zondag v.d. Vasten (1 ^e kl.)
vr. 25	17.45	Kruisweg	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Vasten; sterfdag van Mgr. M. Lefebvre in 1991
	18.30	gez. H. Mis	
za. 26	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
	10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 27	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten, Laetare (1^e kl.)

April

vr. 1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.)
	18.30	H. Mis	
za. 2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus v. Paula, bel.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
	10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 3	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.); kinderzegen
vr. 8	17.45	Kruisweg	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; feestdag v.d. Zusters FSSPX
	18.30	H. Mis	
za. 9	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
	10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo. 10	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
do. 14	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr. 15	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
	15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za. 16	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, her-nieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo. 17	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1^e kl.)
ma. 18	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1^e kl.)

vr.	22	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	24	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1^e kl.)
vr.	29	18.30	H. Mis	H. Petrus v. Verona, mart. (3 ^e kl.)
za.	30	9.00	H. Mis	H. Catharina v. Siëna, maagd (3 ^e kl.)

Mei

zo. 1 10.30 Hoogmis **H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1^e kl.);** ged. 2^e zondag na Pasen; *kinderzegen; tweede collecte voor de seminaries*

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht kinderen: 12, 19 en 26 maart en 2, 9 en 23 april

Vastenbezinning: 6 maart (Ook voor Derde Orde en M.I.)

E.K.-bijeenkomsten: 13 maart en 3 april

J.K.I.-bijeenkomsten: 6 en 20 maart (Pro Vita Echte Liefde Wacht) en 10 april

Geloofsverdieping volwassenen en M.I.: 21 maart en 11 april

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Maart

wo.	2	18.30	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Albricus, biss. en bel. (Bisdom Utrecht) en H. Casimir, bel.
		18.30	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	6	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); kinderzegen; Askruisje
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
Vastenbezinning		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Lof met Rozenhoedje
		16.00		einde

vr.	11	17.45	<i>Kruisweg</i>	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		18.30	H. Mis	
za.	12	9.00		H. Mis Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.; <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	13	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
vr.	18	17.45	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. v. Jeruzalem en kerkl.
		18.30	H. Mis	
za.	19	9.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
		11.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	20	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
vr.	25	17.45	<i>Kruisweg</i>	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Vasten; <i>sterf-dag van Mgr. M. Lefebvre in 1991</i>
		18.30	gez. H. Mis	
za.	26	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Ludgerus, biss. en bel.
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	27	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten, Laetare (1^e kl.)

April

vr.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Franciscus v. Paula, bel.; daarna uitstel-ling tot 13.00 uur
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	3	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.); kinderzegen
vr.	8	17.45	<i>Kruisweg</i>	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; <i>feestdag v.d. Zusters FSSPX</i>
		18.30	H. Mis	
za.	9	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	10	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
do.	14	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	15	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie

za.	16	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	17	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1 ^e kl.)
ma.	18	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)
vr.	22	18.30	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
za.	23	9.00	H. Mis	in de Paasweek (1 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	24	10.30	Hoogmis	Beloken Pasen (1 ^e kl.)
vr.	29	18.30	H. Mis	H. Petrus v. Verona, mart. (3 ^e kl.)
za.	30	11.00	H. Mis	H. Catharina v. Siëna, maagd (3 ^e kl.); <i>bijeenkomst Derde Orde</i>

Mei

zo.	1	10.30	Hoogmis	H. Jozef de Arbeider; echtgenoot v.d. H. Maagd (1 ^e kl.); ged. 2 ^e zondag na Pasen; <i>kin-derzegen; tweede collecte voor de seminaries</i>
------------	----------	--------------	----------------	--

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen: 12, 19 en 26 maart en 2, 9 en 23 april

Vastenbezinning: 6 maart (Ook voor Derde Orde en M.I.)

Bespreking missaal (voor allen): 3 april 13.00 uur

J.K.I.-bijeenkomsten: 6 en 13 maart en 10 april

Geloofsverdieping jeugd: 20 en 27 maart en 24 april

Derde Orde-bijeenkomsten: 6 maart en 30 april

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 62

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 65

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 67

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 331

Vrijdag 14 april 2022

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

3 De Traditie bewaren en doorgeven

14 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Toevlucht van de zondaars, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

19 De uitbarsting van de vulkaan Mont Pelée

TERUGBLIKKEN

25 25 september: Bijeenkomst Derde Orde in Houtem

26 27-29 december: Kerstkamp in Loon op Zand

27 9 januari: Bijeenkomst J.K.I. in Utrecht

28 2 februari: Inkleding Tobias Veselka in Zaitzkofen (D)

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

30 Uitleg van de intentie – De H. Camillus de Lellis – van brute reus tot vader van zieken en stervenden

46 Kinderen van God: Emma Mariani

49 Schatkisten

50 Puntje

54 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

58 Jaarprogramma 2022

59 Onze Overledenen

60 Collecten in de maanden januari en februari 2022

59 Nieuwe boeken:

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

Leidraad voor de Biecht

61 Tijd om zijn Pasen te houden

61 Expositie Lijkwade in Gerwen

62 Kalender Gerwen

65 Kalender Leiden

67 Kalender Utrecht

70 Onze adressen in Nederland

71 District Benelux

71 Colofon